

Εβδομάς

ΑΘΗΝΑΙ 26 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1929.

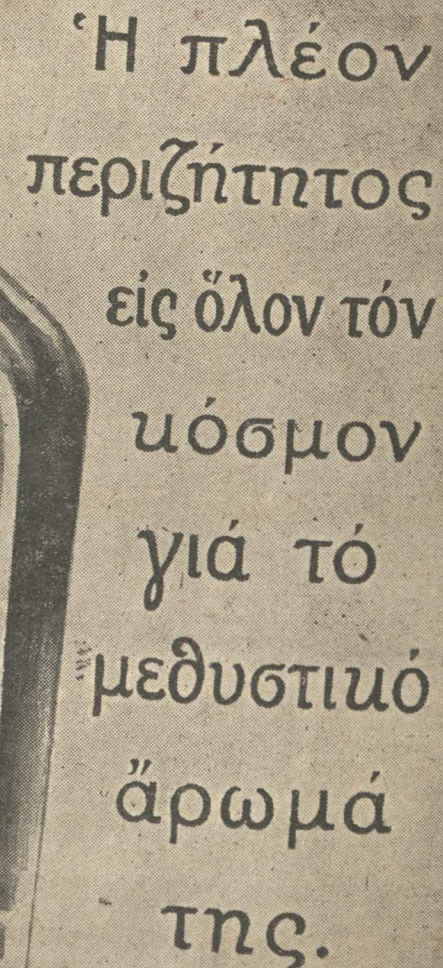
ΑΡ. 107.

Άνιτα Πέιτζ

ΤΑΧΥΤΗΣ ΣΥΝΑΛΛΑΓΩΝ

N τὸ Νέον Γαλ. φάρμακον *ΥΣΤΑΝ* (ΚΑΨΟΛΑΣ) θεραπεύει τὴν χρόνια Κυστίτιδα καὶ βλεννόρροια.

Γενικοί Αντιπρόσωποι καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα
ΖΩΓΡΑΦΟΣ-ΒΑΚΗΣ & ΣΙΑ
 ΑΘΗΝΑΙ Ἀθηνᾶς 27

Ἐρκεκρ. παρα τοῦ Υποπρ. Υφεινής.
διὰ τῆς υπ ἀρ. 91821 ἀποφάσεως

Ειδικὸν Γαλλικὸν φάρμακον κατὰ τῆς Συφιλίδος. Ἐγκεκριμένον παρὰ τὴν
 Συνεδρίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Φαρμακευτικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Πα-
 ρισι. Ἀντιπρόσωποι Υἱοὶ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ καὶ Σ^α Πειραιᾶ
 Ἐπιστημονικὴ ὁδὸς.

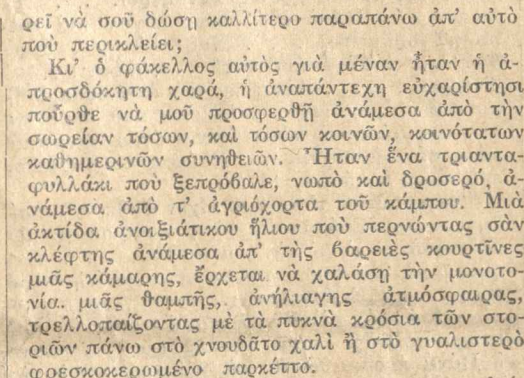
Ν τὸ Νέον Γαλ. φάρμακον **ΥΣΤΑΝ** (ΚΑΨΟΥΑΣ) θεραπεύει τὴν χρο-
νίαν Κυστίτιδα καὶ βλεννόρροιαν.

ΕΤΟΣ Γ'

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ

Ἑσωτερικοῦ Δρχ. 125
Ἐξωτ. Δ. Ἀγγλίας 1
Ἐξάμηνιοι κατ' ἀνα-
λογίαν.

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡ. 2½

Ναί, τέτοιο ἦταν γιὰ μένα τὸ γράμμα αὐτό, ὁ παρφουμαρισμένος θαλασσὶ φάκελλος μὲ τὰ λεπτὰ γυναικεῖο γράφημα μὲ τὰ λίγα λόγια ἐπὶ τὸν Διαγωνισμὸν τῆς Καλλονῆς τῶν Κινηματογραφικῶν Ἀστέρων.

«Ὅπως ἦταν τώρα κλειστός, θαρρείς, πὼς
μοῦ χαμογελοῦσε, θαρρείς πὼς ἔβλεπα ἀνάμε-
σά του ἓνα μικροῦνι δημοφφανε κεφάλαιον, διὰ με-
γάλα μάτια, ἓνα κομποσκοινὶ στοματικὸν ποὶ
σιγανοηθιζοῦσε. . . Ἐνῶς ἡμέρας ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον

«Τί με κυττάς; ... Ἐγὼ εἰμαι ἡ πὸ ὁμορφ-
φη. ... Ἐγὼ εἰμαι ἡ ὡραία τῶν ὡραίων. ...»
Κ. : ὁ ἄνθρωπος ἀντὶ ἁλλὰς. ἁλλὰς καὶ

Κι' ἡ ζωγραφιὰ αὐτὴ ἀλλάξε, ἀλλάξε καθε
στιγμὴ, κάθε δευτερόλεπτο· τὴν ἐβλεπα ξανθὰ
μὲ θαλασσινὰ ἀνοιχτὰ μάτια, δύο μάτια ποὺ θύ-

με θαλασσία ανοικτά ματιά, δυο ματιά που δι-
μυζαν στο χρώμα τους των ξάστερο ουρανό-
μας; με δυο κεράσια για χείλη. . . Την έβλε-
παμε να περπατάει στην οδό της, να περπατάει

πα μελαχροινή, με στρωτά ίσια εβένινα μαλλιά,
με κατάμαυρα αμυγδαλωτά μάτια, χλωμή σαν
την Μαγδαληνή.

Παναγία, θλιμμένη σαν την Μαγδαληνή.
Τὴν ἔβλεπα νὰ μοῦ χαμογελά παιδιάστικα, καί
σὲ κάθε καινούργιο γέλοιό της, τὰ μάγουλά

της, σχηματίζαν δυὸ μικρούλια λακκάκια, δυὸ
ροδίνες βουλίτσες, δυὸ ροδοπέταλα. . . Τὴν

ἐβλεπα νὰ μοῦ γελᾷ, ἀφίνοντας νὰ φαίνονται
 δυὸ σειρὲς ἀπὸ κάτωσπορα μαργαριταρένια δόν-
 τα. Ἦταν ἕξι σπο μικρὸν μικροῦν, μαθί-
 νοντες τὴν ἀγγλικήν γλῶσσαν.

... Τὴν ἔβλεπα μικρὴν, μικροῦλα, μαθη-
τρια, χορίζει μεστομένο, γυναῖκα, ... Θεο-
... καὶ πῶς καὶ πῶς δὲν τὴν ἔβλεπα... Ἡ φαντα-

μου πῶς καὶ πῶς δὲν τὴν ἐβλεπα... Ἡ φαντασία μου σ' ἔνα ὀργιαστικό χορὸ εἶχε συνεπάσει θραοεῖς ὄλο μου τὸ εἶναι κι' ἡ θαλασσιό

ἐπαφάνεια τοῦ χαρποῦ, λὲς ὅτι εἶχε μεταβληθῇ
σ' ἓνα μεγάλο, πελώριο κρούσταλλο πού μέσα

του αντιφένγιζαν κι' αλληλοδιαδέχονταν η μια
την άλλη με διαβολική ταχύτητα χίλιες, χιλιά-
δες διάφορες τρονοστιές.

δεσ διάφορες ζωγραφίες.

Ζαλισμένος πιά ἄρπαξα ξανά τὸ λεπιδάκι καὶ
 αὐτὸ πάλιν σῆσα γαί τὸν δεῦτερο φάκελλο

θέλησα νὰ σχίσω καὶ τὸν δευτέρον φακέλλο.
Ἀρκετὰ κράτησέ τὸ παιχνίδι αὐτό. . . Μὰ
πάλι σταμάτησα. . . Ἄπ' τὸ νοῦ μου ξανατέ

«Αν δὲν ἦτανε ὅπως τὴν φαντάστηκα; . . .

καρμυάν — με πειράζει καὶ ἡ λέξις ἀκόμα — Τότε;

καμινὰν ἄσκημι! . . . Τότε;

στά σε μία φωτογραφία άσχημη;
Όλα μπορούν να μὲς συγκρατηθῶν. Όλα

“Ὅλα μποροῦν νὰ μᾶς συγχωρεθοῦν, ὅλα
μποροῦμε νὰ τὰ ἐπιτρέψουμε στὸν ἑαυτό μας,
ὅλα ὡς καὶ αὐτὲς τῆς πρὸ ἐπικίνδυνες ἀκόμα

ἀνθρώπους της πιο επιβλαβούς αχολής
ἀνθρωπότητας της φαντασίας μας, μιλάμε ένα
σημείο: στο σημείο που θα γνωρίσουμε την

Πᾶσα ἂν αὐτὴν τίποτε πᾶ δὲν στέκεται.

Εἴθε ὁ τέρας πού δεν ἔχε παρακάτω. . .
 "Εἴ! ὄχι λοιπόν! Καλλίτερα, χίλες φορές καλ-
 λίτερα ἔτσι. Τοῦλάχιστο τώρα θά μπορῶ γάθε

λίτερα εἶσι. Τουλάχιστο τώρα θὰ μπορῶ καθὲς
μέρα — ὅσπου νάρθοιν κι' ἡ ἄλλες — βλέ-
ποντας τὸν θαλασσὶ παρφουμαρισμένον φάκελλο

νά προσφέρω στον έναντι μου την ευχαρίστησι
αυτή της αλληλοδιαδοχής ὁμορφῶν κονελίστι-

Μά! ἤς μὴν τελειώσω καλλίτερον τὴν ποίαν

Μα! ἄς μὴν τελειώσω καλλιτέρα τὴν φράση
 μου. Εἶναι τόσο ἀποχρονιστική. . . ἔστω καὶ
 ὡς φράση ἀκόμα πού . . . ἄς τὴν ἀφήσουμε

ἀτελείωτη. . .

Robert M. May

Wagner

Η ΚΟΥΚΛΑ ΚΑΙ Ο ΠΑΛΙΑΤΣΟΣ (*)

— Όταν άκουσε το ήλεκτρικό κουδούνι της ξομποτας, η Βάνα χαμογέλασε. Διάβολε! Δεν τ'όχε πει πώς θα ξαναρχόταν; . . . Καί νά. . . Καλά-καλά δεν είχαν περάσει τρείς μέρες από την τρομερή εκείνη σκηή, και νά σου τον πάλι! . . . Γιατί αυτός θάταν. . . Δεν μπορούσε νάνα άλλος. . .

Γιατί όμως άγνοούσαν νά του άνοιξουν; Μήπως διαμεστούσε κ' έφευγε; . . . "Ω, θάταν κρίμα νά χάσει την άπόλαυσή της νύχης της. . . Πώς θα τον έβλεπε συντριμμένο, ανθρώπινο κορμί, μπροστά της. . . Καί το ερωτικό του ύψος, το ύψος του αυτό που της έδινε τόσο στά νεύρα, θα τ'όχανε για πάντα ο έδασημος συγγραφέας. Πώς τον είχε δει νά αποταράχεται πληγωμένο πούλι, προχθές μπροστά της. . . Καί τώρα, πώς θαόχταν ταπεινωμένος, μετανοιωμένος. . . Τι παράξενο, αλήθεια. . . Το αίσθημα που την συνέδεε με τον άνθρωπο αυτό που είχε κάνει τόσες θυσίες γ' αυτήν, ήταν μιά άνίκητη επαθυμία νά τον βλέπει νά ταπεινώνεται, νά κοινοποιείται μπροστά της. . .

— Αξάφρα, το κουδούνισμα έπαυε. Άκούστηκαν βαρειά όήματα στο διάδρομο. Κι' η Βάνα ξαναμυζούνηκε στη γωνιά του ντιβανιού, σφίγγοντας την κόκκινη μεταξωτή κοίχλα της στην άγκυλιά της, και ορίζοντας ταχυπίνιες ματιές προς την πόρτα. Τώρα, θάβλεπε αυτός τι θα τούλεγε. . .

Ο Μίλτος, στην άρχή, δεν την είδε μέσ' στο σκοτάδι που ήταν αλωμένο στο δωμάτιο. Μόλις όμως η ύπνροτο άναψε την μικρή ήλεκτρική λαμπάτσα, έγινε προς το μέρος της και, χαμογελώντας, της έπτε άλλα: — Καλησπέρα. . .

— Α! "Όποτε, έτσι λοιπόν; . . . Δεν ένοιούσε ν' άρρήση αυτό το έγωιστικό, το σπουδαίο — τι λόγος! — ύψος; . . . "Ε, θάβλεπε τότε! . . . Καλησπέρα σας, απήντησε η Βάνα το-νίζοντας αυτό το "σας". "Ε σ' ε' εισαγε; . . . Δεν ποέμει νά ξαναγνώριστε τόσο νωρίς. . . Τον κοίταζε κοιροειδικά και με κακία. "Ο Μίλτος όμως ούτε φράνιζε νά πρόσζε καν αυτό. Σαπλωθηκε άναπαιτικά σέ μιά πολυθρό-να, δίπλα στο ντιβάνι, και, με την μεγαλύτερη απάθεια του κόσμου, έβγαλε από την τσέπη του ένα ποίρο. Το έξέτασε προσεχτικά, έκο-ψε την άκρη του και το άναψε. . .

— "Η αλήθεια είναι, έπτε τότε, πώς ούτε και γώ το ποέμεινα αυτό! . . . Νά, έν τούτοις, πού ήθα. . . "Αλήθεια όμως, έπρόσθεσε το-νίζοντας κ' αυτός τον πληθυντικό, "όστερ' από πόσον καιρ' έπ'οιμένατε νά με δτε; . . .

"Ε, αυτό πλέον ύπερέβαινε κάθε όριο! . . . "Ηθελε δηλαδή, νά ύποκριθ' πώς είχε ξεχάσει τά πάντα; . . . Μά. . . προχθές ελέγατε. . . απήν-τησε η Βάνα πειραχτικά. "Ο Μίλτος όμως την διέκοψε. — Προχθές! . . . Προχθές! . . . Τι σχέσι έχει τι έλεγα προχθές! . . . Από προχθές περάσαν πέντε χρόνια! . . . Γιατί με κοίτας έτσι παράξενα; "Οχι, παιδί μου, δεν άστειό-μαι καθόλου. Μου έπτες πώς ξαναγνώρισα νο-ρίς. . . "Ε, βέβαια, "όστερ' απ' την προχθεσί-νη σκηή είχατε δειχ' νά παρεξηγήσεις τά λό-για μου. . . "Αλήθεια, θυμάσαι τι γελούς ήμουν προχθές; Κυλόμουν κεί στο ντιβάνι, έ-κλαγα. . . Μά τι με κοίτας έτσι; Θαρρείς πώς λέω τρελλές; Πώς τρελλάδικα; . . . Τί νά σου πώ. "Ημουν τόσο γελούς, προχθές, "όστε κ' αυτό άκόμη μπορεί νά το φαντασθής. . . "Έχεις κάθε δικαίωμα. . . Δέ μπορώ νά σου πώ τί-ποτα. . .

* Από το διήγημα αυτό δόθηκε το όνό-νομο δραματικά που παίχθηκε φέτος το χλο-καίρι από τον "Όμιλο των Νέων" στο θέατρο του Παγκρατίου.

ΕΒΔΟΜΑΣ
— Βάνα! . . . Έχαμε νά π'η ο Μίλτος. — Φύγε! . . . επανέλαβε η Βάνα. Καί, με ύψος, έπσε στο ντιβάνι, σκεπάζοντας με ένα της το πρόσωπο. Ο Μίλτος έμεινε για λίγο άναποφάσιστος. Πλησί, παρότι και θυμό, δεν κατάλαβε τί άκριβώς είχε συμβεί. Τά μάτια του είχαν μιά παρά-ημερών, για ν' αλλάξ' έτσι ο Μίλτος. "Ηούλασε, εξακολούθησε νά παρατετα-ναι, τώρα το έβλεπε από τό ντιβάνι, και τό παρτέ, σά ν' άπόλυνε από τό ντιβάνι, και τό γιά νά με βλέπης θά π'η πώς πάλι. . .

Καί με φωνή βαθιά εξακούστη η φωνή του. — "Όλη τη νύχτα, τι ύπέφερα. . . Έπαινα κούλας, Βάνα. . . Έκλαγα, έπαινα σεντόνι μου από τη λύσσα. . . Στά έξημερώματα με πήρε ο ύπνος. . . Έ, από τότε, ταν ξύπνησα ήμουν άλλος άνθρωπος. . . Μου φαινόταν σά νά ήμουν μέσα μου. . . Μου φαινόταν σά νά ήμουν μέσα μου. . . Σάν και νά ήμουν μέσα μου. . . Σάν και νά ήμουν μέσα μου. . .

— "Εν πρώτοις θά σέ παρακαλέσω ν' άφί-σης τον πληθυντικό. Άνοήσιες! . . . Κι' ύστε-ρα — τί μου άνακατείνεις πάλι τά προχθεσί-να; — πέρασαν πέντε χρόνια! Μή σου φαίνε-ται παράξενο αυτό. Σου είχα π'η προχθές πώς δεν θα ξαναερχόμουν έδώ παρ' όσον θ'αν εί-χα παύσει πιά νά σ' αγαπώ. . . Δεν ξέρω, είχα προσθέσει, πότε θα γίνη αυτό: σ' ένα χρόνο, σέ πέντε χρόνια, δεν ξέρω. . . "Ε, λοιπόν νά; "Ιδού έγώ! όπως λέγαν και στά παλιά δράματα! . . . Νάι, νάι. . . άκρι-βώς! . . . Τό έμάντισες! . . . Πάει! . . . Τελείωσε! . . . Δεν είμαι πιά εκείνος που ή-μουν ως προχθές. . . "Εκείνο που ποέμεινα νά γίνη μέσα σέ πέντε χρόνια έγινε ξαφνικά, μέσα σέ μιά νύχτα. . . Βλέπεις τι άνάποδος πού είναι ο κόσμος. . .

"Όποτε αυτόν τον όρλον είχαν έρθει νά παί-ξη; . . . "Ενώμισε ότι θά την κοινοποιάσει άλλη μιά φορά με την ειρωνία του; . . . Πε-ρίμενε νά την δ'η νά ταπεινώνεται με τη σειρά της; . . . "Ε, λοιπόν όχι. . .

— Δηλαδή, με άλλα λόγια, έοχεσαι νά μου άναγγείλεις ότι δεν με αγαπείς πιά. . . είπεν η Βάνα προσπαθώντας νά δείξη κ' αυτή την ίδια άδιαφορία όση κ' αυτός. — "Οχι δά, όχι δά. . . απήντησε ο Μίλτος. Σ' αγαπώ, αλλά νά. . . σ' αγαπώ όπως πρέκει ν' αγαπάς κανέναν της κοινότη-τος σάν και σένα. Συνήθισα, βλέπεις, νά είμαι πάντα ειλικρινής μέχρι θλακίας! Αυτό ήταν τό λάθος μου: θασανόμουν, τυραννό-μουν, ύπέφερα και δ'ι' αυτά γιατί είχα παρ-έξησει τά πράγματα. "Η γυναίκες, Βάνα μου, χωρίζονται σέ δύο είδη: στής πραγματι-κής γυναικής σέ μιά είναι γεννημένες για ν' αγαπούν, και στής κοινκλίτσας σέ μιά είναι φτιαγμένες για ν' άγαπώ. . .

— "Οχι δά, όχι δά. . . απήντησε ο Μίλτος. Σ' αγαπώ, αλλά νά. . . σ' αγαπώ όπως πρέκει ν' αγαπάς κανέναν της κοινότη-τος σάν και σένα. Συνήθισα, βλέπεις, νά είμαι πάντα ειλικρινής μέχρι θλακίας! Αυτό ήταν τό λάθος μου: θασανόμουν, τυραννό-μουν, ύπέφερα και δ'ι' αυτά γιατί είχα παρ-έξησει τά πράγματα. "Η γυναίκες, Βάνα μου, χωρίζονται σέ δύο είδη: στής πραγματι-κής γυναικής σέ μιά είναι γεννημένες για ν' αγαπούν, και στής κοινκλίτσας σέ μιά είναι φτιαγμένες για ν' άγαπώ. . .

— "Οχι δά, όχι δά. . . απήντησε ο Μίλτος. Σ' αγαπώ, αλλά νά. . . σ' αγαπώ όπως πρέκει ν' αγαπάς κανέναν της κοινότη-τος σάν και σένα. Συνήθισα, βλέπεις, νά είμαι πάντα ειλικρινής μέχρι θλακίας! Αυτό ήταν τό λάθος μου: θασανόμουν, τυραννό-μουν, ύπέφερα και δ'ι' αυτά γιατί είχα παρ-έξησει τά πράγματα. "Η γυναίκες, Βάνα μου, χωρίζονται σέ δύο είδη: στής πραγματι-κής γυναικής σέ μιά είναι γεννημένες για ν' αγαπούν, και στής κοινκλίτσας σέ μιά είναι φτιαγμένες για ν' άγαπώ. . .

— "Οχι δά, όχι δά. . . απήντησε ο Μίλτος. Σ' αγαπώ, αλλά νά. . . σ' αγαπώ όπως πρέκει ν' αγαπάς κανέναν της κοινότη-τος σάν και σένα. Συνήθισα, βλέπεις, νά είμαι πάντα ειλικρινής μέχρι θλακίας! Αυτό ήταν τό λάθος μου: θασανόμουν, τυραννό-μουν, ύπέφερα και δ'ι' αυτά γιατί είχα παρ-έξησει τά πράγματα. "Η γυναίκες, Βάνα μου, χωρίζονται σέ δύο είδη: στής πραγματι-κής γυναικής σέ μιά είναι γεννημένες για ν' αγαπούν, και στής κοινκλίτσας σέ μιά είναι φτιαγμένες για ν' άγαπώ. . .

— "Οχι δά, όχι δά. . . απήντησε ο Μίλτος. Σ' αγαπώ, αλλά νά. . . σ' αγαπώ όπως πρέκει ν' αγαπάς κανέναν της κοινότη-τος σάν και σένα. Συνήθισα, βλέπεις, νά είμαι πάντα ειλικρινής μέχρι θλακίας! Αυτό ήταν τό λάθος μου: θασανόμουν, τυραννό-μουν, ύπέφερα και δ'ι' αυτά γιατί είχα παρ-έξησει τά πράγματα. "Η γυναίκες, Βάνα μου, χωρίζονται σέ δύο είδη: στής πραγματι-κής γυναικής σέ μιά είναι γεννημένες για ν' αγαπούν, και στής κοινκλίτσας σέ μιά είναι φτιαγμένες για ν' άγαπώ. . .

— "Οχι δά, όχι δά. . . απήντησε ο Μίλτος. Σ' αγαπώ, αλλά νά. . . σ' αγαπώ όπως πρέκει ν' αγαπάς κανέναν της κοινότη-τος σάν και σένα. Συνήθισα, βλέπεις, νά είμαι πάντα ειλικρινής μέχρι θλακίας! Αυτό ήταν τό λάθος μου: θασανόμουν, τυραννό-μουν, ύπέφερα και δ'ι' αυτά γιατί είχα παρ-έξησει τά πράγματα. "Η γυναίκες, Βάνα μου, χωρίζονται σέ δύο είδη: στής πραγματι-κής γυναικής σέ μιά είναι γεννημένες για ν' αγαπούν, και στής κοινκλίτσας σέ μιά είναι φτιαγμένες για ν' άγαπώ. . .

ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΑΠΑΘΕΙΑ

— "Ο ιστορικός Φλεβί άναφέρει τό εξής κατα-πληκτικό παράδειγμα άπαθείας καταδίκου. — Οί δικαστάι του Σαλόν κατεδίκασαν κάποτε εις θάνατον έναν νέο κατηγορούμενο που είχε σκοτώσει τον θείο του. "Ο κατάδικος, από την στιγμή που τού άνηγγέθη ή άπόφασις έδειξε καταπληκτική απάθεια κ' άδιαφορία. "Όταν ο δικηγόρος τον έσυμβούλευε νά κάμη έφεσι στο άνώτατο Δικαστήριο του Παρισιού, απήν-τησε ότι θεωρούσε γελίοαν αυτή την χρονο-τριβή, και ως καταρριπτούσαν τό γόητρο της Δικαιοσύνης. "Έβαλε τέτοια έγκαυστήρια στην μοίρα του, "όστε στο Παρίσι τον έστείλαν με συνοδεία ενός μόνον χωροφύλακος. "Όταν έπρόσθεσε στο Σαλόν, μετά την δαδίσαιον της δικαστικής άποφάσεως, μπήκε χαρούμενος στην φυλακή, κ' άρχισε νά διηγείται στους συγκα-ταδίκους του πώς όμορφα περνούσαν, οί κατά-δικοι των Παρισινών φυλακών. . .

— "Εφθασε, τέλος, και ή ημέρα της εκτελέσε-ως. "Ο κατάδικος έφαγε με μεγάλη όρεξή, κα-τόπιν δέ έζήτησε νά πάη στον τόπο της εκτε-λέσεως πεζή, γιατί θεωρούσε, καθώς είπτε, ως κατάρια πολυτέλεια και πεταμένα χρήματα την μεταφορά του σέ άμάι. . .

— "Όταν έφθασε στην λαμπρόμο, έτραγουδούσε μόνος του, δυνατώτερα απ' όλους τους άλλους, την νεκρική όδή, κατόπιν εδέθηκε μόνος του στο σανίδι της λαμπρόμου, και, δέν έχασε την ψυχραιμία του έως την στιγμή που έπεσε τό κεφάλι του στο καλάθι του θνήμου. . .

— "Όταν έφθασε στην λαμπρόμο, έτραγουδούσε μόνος του, δυνατώτερα απ' όλους τους άλλους, την νεκρική όδή, κατόπιν εδέθηκε μόνος του στο σανίδι της λαμπρόμου, και, δέν έχασε την ψυχραιμία του έως την στιγμή που έπεσε τό κεφάλι του στο καλάθι του θνήμου. . .

— "Όταν έφθασε στην λαμπρόμο, έτραγουδούσε μόνος του, δυνατώτερα απ' όλους τους άλλους, την νεκρική όδή, κατόπιν εδέθηκε μόνος του στο σανίδι της λαμπρόμου, και, δέν έχασε την ψυχραιμία του έως την στιγμή που έπεσε τό κεφάλι του στο καλάθι του θνήμου. . .

— "Όταν έφθασε στην λαμπρόμο, έτραγουδούσε μόνος του, δυνατώτερα απ' όλους τους άλλους, την νεκρική όδή, κατόπιν εδέθηκε μόνος του στο σανίδι της λαμπρόμου, και, δέν έχασε την ψυχραιμία του έως την στιγμή που έπεσε τό κεφάλι του στο καλάθι του θνήμου. . .

— "Όταν έφθασε στην λαμπρόμο, έτραγουδούσε μόνος του, δυνατώτερα απ' όλους τους άλλους, την νεκρική όδή, κατόπιν εδέθηκε μόνος του στο σανίδι της λαμπρόμου, και, δέν έχασε την ψυχραιμία του έως την στιγμή που έπεσε τό κεφάλι του στο καλάθι του θνήμου. . .

— "Όταν έφθασε στην λαμπρόμο, έτραγουδούσε μόνος του, δυνατώτερα απ' όλους τους άλλους, την νεκρική όδή, κατόπιν εδέθηκε μόνος του στο σανίδι της λαμπρόμου, και, δέν έχασε την ψυχραιμία του έως την στιγμή που έπεσε τό κεφάλι του στο καλάθι του θνήμου. . .

Ο κ. Ν. Χάγερ Μπουφιάδης

— "Όταν έφθασε στην λαμπρόμο, έτραγουδούσε μόνος του, δυνατώτερα απ' όλους τους άλλους, την νεκρική όδή, κατόπιν εδέθηκε μόνος του στο σανίδι της λαμπρόμου, και, δέν έχασε την ψυχραιμία του έως την στιγμή που έπεσε τό κεφάλι του στο καλάθι του θνήμου. . .

— "Όταν έφθασε στην λαμπρόμο, έτραγουδούσε μόνος του, δυνατώτερα απ' όλους τους άλλους, την νεκρική όδή, κατόπιν εδέθηκε μόνος του στο σανίδι της λαμπρόμου, και, δέν έχασε την ψυχραιμία του έως την στιγμή που έπεσε τό κεφάλι του στο καλάθι του θνήμου. . .

— "Όταν έφθασε στην λαμπρόμο, έτραγουδούσε μόνος του, δυνατώτερα απ' όλους τους άλλους, την νεκρική όδή, κατόπιν εδέθηκε μόνος του στο σανίδι της λαμπρόμου, και, δέν έχασε την ψυχραιμία του έως την στιγμή που έπεσε τό κεφάλι του στο καλάθι του θνήμου. . .

— "Όταν έφθασε στην λαμπρόμο, έτραγουδούσε μόνος του, δυνατώτερα απ' όλους τους άλλους, την νεκρική όδή, κατόπιν εδέθηκε μόνος του στο σανίδι της λαμπρόμου, και, δέν έχασε την ψυχραιμία του έως την στιγμή που έπεσε τό κεφάλι του στο καλάθι του θνήμου. . .

— "Όταν έφθασε στην λαμπρόμο, έτραγουδούσε μόνος του, δυνατώτερα απ' όλους τους άλλους, την νεκρική όδή, κατόπιν εδέθηκε μόνος του στο σανίδι της λαμπρόμου, και, δέν έχασε την ψυχραιμία του έως την στιγμή που έπεσε τό κεφάλι του στο καλάθι του θνήμου. . .

ΦΙΛΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

— "Ενα "Αμερικανικό περιοδικό δημοσιεύει μιά άνοικτην έπιστολήν την όποιαν ο δικαστής της πόλεως Θόργκτον του Τεξάς, ο έμποροισμένος με την έφαρμογή του νόμιου της "Απαγορεύ-σεως των όνισυνειματωδών πατών, απήντησε προς "ετούς ένδιαφερομένους, όπως λέγει ο ίδιος. . .

— "Όταν έφθασε στην λαμπρόμο, έτραγουδούσε μόνος του, δυνατώτερα απ' όλους τους άλλους, την νεκρική όδή, κατόπιν εδέθηκε μόνος του στο σανίδι της λαμπρόμου, και, δέν έχασε την ψυχραιμία του έως την στιγμή που έπεσε τό κεφάλι του στο καλάθι του θνήμου. . .

— "Όταν έφθασε στην λαμπρόμο, έτραγουδούσε μόνος του, δυνατώτερα απ' όλους τους άλλους, την νεκρική όδή, κατόπιν εδέθηκε μόνος του στο σανίδι της λαμπρόμου, και, δέν έχασε την ψυχραιμία του έως την στιγμή που έπεσε τό κεφάλι του στο καλάθι του θνήμου. . .

— "Όταν έφθασε στην λαμπρόμο, έτραγουδούσε μόνος του, δυνατώτερα απ' όλους τους άλλους, την νεκρική όδή, κατόπιν εδέθηκε μόνος του στο σανίδι της λαμπρόμου, και, δέν έχασε την ψυχραιμία του έως την στιγμή που έπεσε τό κεφάλι του στο καλάθι του θνήμου. . .

— "Όταν έφθασε στην λαμπρόμο, έτραγουδούσε μόνος του, δυνατώτερα απ' όλους τους άλλους, την νεκρική όδή, κατόπιν εδέθηκε μόνος του στο σανίδι της λαμπρόμου, και, δέν έχασε την ψυχραιμία του έως την στιγμή που έπεσε τό κεφάλι του στο καλάθι του θνήμου. . .

ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚΗ ΦΥΛΑΚΗ

— "Από κάμποσο καιρό, έφαρμόζεται στής πο-λωνικής φυλακής καινούργιος κανονισμός, σύμφωνα με τον όποιον οί κατάδικοι, εάν έπε-δειξαν διαγωγή παραδειγματική, μπορούν νά πάρουν έξοδο διαρκείας μέχρις ενός μηνός. . .

— "Όταν έφθασε στην λαμπρόμο, έτραγουδούσε μόνος του, δυνατώτερα απ' όλους τους άλλους, την νεκρική όδή, κατόπιν εδέθηκε μόνος του στο σανίδι της λαμπρόμου, και, δέν έχασε την ψυχραιμία του έως την στιγμή που έπεσε τό κεφάλι του στο καλάθι του θνήμου. . .

— "Όταν έφθασε στην λαμπρόμο, έτραγουδούσε μόνος του, δυνατώτερα απ' όλους τους άλλους, την νεκρική όδή, κατόπιν εδέθηκε μόνος του στο σανίδι της λαμπρόμου, και, δέν έχασε την ψυχραιμία του έως την στιγμή που έπεσε τό κεφάλι του στο καλάθι του θνήμου. . .

— "Όταν έφθασε στην λαμπρόμο, έτραγουδούσε μόνος του, δυνατώτερα απ' όλους τους άλλους, την νεκρική όδή, κατόπιν εδέθηκε μόνος του στο σανίδι της λαμπρόμου, και, δέν έχασε την ψυχραιμία του έως την στιγμή που έπεσε τό κεφάλι του στο καλάθι του θνήμου. . .

— "Όταν έφθασε στην λαμπρόμο, έτραγουδούσε μόνος του, δυνατώτερα απ' όλους τους άλλους, την νεκρική όδή, κατόπιν εδέθηκε μόνος του στο σανίδι της λαμπρόμου, και, δέν έχασε την ψυχραιμία του έως την στιγμή που έπεσε τό κεφάλι του στο καλάθι του θνήμου. . .

Ο ΕΧΘΡΟΣ ΤΩΝ ΣΚΥΤΑΛΩΝ

— Είναι κάμποσο καιρός που ένας μυστηριώ-δης έχθρος πολέμους τα σκυλλά του Μάν-τεσσερ. Τά ζώα φορούσαν ξαφνικά κ' ήταν άδύνατα νά ξεχωρίσει κανείς αν ήταν θύματα δηλητηρίασεως ή έπιδημίας. . .

— "Όταν έφθασε στην λαμπρόμο, έτραγουδούσε μόνος του, δυνατώτερα απ' όλους τους άλλους, την νεκρική όδή, κατόπιν εδέθηκε μόνος του στο σανίδι της λαμπρόμου, και, δέν έχασε την ψυχραιμία του έως την στιγμή που έπεσε τό κεφάλι του στο καλάθι του θνήμου. . .

— "Όταν έφθασε στην λαμπρόμο, έτραγουδούσε μόνος του, δυνατώτερα απ' όλους τους άλλους, την νεκρική όδή, κατόπιν εδέθηκε μόνος του στο σανίδι της λαμπρόμου, και, δέν έχασε την ψυχραιμία του έως την στιγμή που έπεσε τό κεφάλι του στο καλάθι του θνήμου. . .

— "Όταν έφθασε στην λαμπρόμο, έτραγουδούσε μόνος του, δυνατώτερα απ' όλους τους άλλους, την νεκρική όδή, κατόπιν εδέθηκε μόνος του στο σανίδι της λαμπρόμου, και, δέν έχασε την ψυχραιμία του έως την στιγμή που έπεσε τό κεφάλι του στο καλάθι του θνήμου. . .

— "Όταν έφθασε στην λαμπρόμο, έτραγουδούσε μόνος του, δυνατώτερα απ' όλους τους άλλους, την νεκρική όδή, κατόπιν εδέθηκε μόνος του στο σανίδι της λαμπρόμου, και, δέν έχασε την ψυχραιμία του έως την στιγμή που έπεσε τό κεφάλι του στο καλάθι του θνήμου. . .

Ο ΕΧΘΡΟΣ ΤΩΝ ΣΚΥΤΑΛΩΝ

— Είναι κάμποσο καιρός που ένας μυστηριώ-δης έχθρος πολέμους τα σκυλλά του Μάν-τεσσερ. Τά ζώα φορούσαν ξαφνικά κ' ήταν άδύνατα νά ξεχωρίσει κανείς αν ήταν θύματα δηλητηρίασεως ή έπιδημίας. . .

— "Όταν έφθασε στην λαμπρόμο, έτραγουδούσε μόνος του, δυνατώτερα απ' όλους τους άλλους, την νεκρική όδή, κατόπιν εδέθηκε μόνος του στο σανίδι της λαμπρόμου, και, δέν έχασε την ψυχραιμία του έως την στιγμή που έπεσε τό κεφάλι του στο καλάθι του θνήμου. . .

— "Όταν έφθασε στην λαμπρόμο, έτραγουδούσε μόνος του, δυνατώτερα απ' όλους τους άλλους, την νεκρική όδή, κατόπιν εδέθηκε μόνος του στο σανίδι της λαμπρόμου, και, δέν έχασε την ψυχραιμία του έως την στιγμή που έπεσε τό κεφάλι του στο καλάθι του θνήμου. . .

— "Όταν έφθασε στην λαμπρόμο, έτραγουδούσε μόνος του, δυνατώτερα απ' όλους τους άλλους, την νεκρική όδή, κατόπιν εδέθηκε μόνος του στο σανίδι της λαμπρόμου, και, δέν έχασε την ψυχραιμία του έως την στιγμή που έπεσε τό κεφάλι του στο καλάθι του θνήμου. . .

— "Όταν έφθασε στην λαμπρόμο, έτραγουδούσε μόνος του, δυνατώτερα απ' όλους τους άλλους, την νεκρική όδή, κατόπιν εδέθηκε μόνος του στο σανίδι της λαμπρόμου, και, δέν έχασε την ψυχραιμία του έως την στιγμή που έπεσε τό κεφάλι του στο καλάθι του θνήμου. . .

PIERRE VALDAGNE

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑΚΙ ΜΟΥ

Όταν πληροφορήσα τους καλούς μου φίλους Γκρονιέ πως είχα αγοράσει ένα αυτοκίνητο, ο Αύγουστος Γκρονιέ έκανε ένα μορφοσμό.

Δικαιολογήθηκα : — Είμαι όμως έγω κάνεις ως τώρα !

— Ω ! γκρονιέ, ο Γκρονιέ, αυτό άπορρά έσάς ! Δεν μπορώ όμως να καταλάβω τι θα το κάνετε το κάρο σας. Δεν υπάρχει πιά επίκινδυνο πράγμα ! Η θά σπάσετε τα μούτρα των άλλων ή θά σπάσετε τα δικά σας μούτρα.

— Με συγχωρείτε ! ... Έχω άδεια να διευθύνω !

— Είναι γνωστόν τι σημαίνει μία τέτοια άδεια.

Κι' όμως, καθώς εξηγούσα ότι το αυτοκίνητάκι μου είχε τέσσερες θέσεις, ο φίλος μου Γκρονιέ καταπραυνήθηκε.

— Θα μάς παίρνετε μαζί σας πότε-πότε ; με ρώτησε.

— Είναι να γίνεται λόγος, Γκρονιέ ; Θα σας παίρνω και τους τρεις. Θα κάνουμε ύμνους περιπάτου !

— Ω ! ... Μαμά ! ... Τι εύτυχία ! ... φωνάζει η δεσποινίς Νίνα Γκρονιέ χτυπώντας παλαμάκια.

— Ο κύριος Όλιβιέ είναι τόσο ευγενικός ! είπε η Κα Γκρονιέ.

Μα την αλήθεια, ευκαιρία ζητούσα κι' εγώ να θάλω περιπάτο τους φίλους μου στο καινούργιο μου αυτοκίνητο. Οί Γκρονιέ είναι οι μόνοι φίλοι μου : δεν γνωρίζω κανένα, όπως όλα τα γεροντοπαλλήκαρα, ζω μία πολύ μοναχική ζωή. Βρίσκω στο σπίτι του Αύγουστου Γκρονιέ μία υποδοχή ένιστε απότομη, εγκάρδια όμως, κι' είμαι συνθησικεύς να φανώμαι υποχρεωτικός στους ανθρώπους.

Εξ άλλου, εκτός του Αύγουστου, που δεν ήταν πάντα «στα καλά του» ή οικογένεια Γκρονιέ δεν ήταν καθόλου δυσάρεστη. Η Κα Φερνάντ Γκρονιέ, χωρίς καμμία ύμωρσία, έθεωρείτο καλή γυναίκο και πάντα συμφώνουσε με όλους. «Όσο για την Νίνα, το παιδί του, δεκαοχτώ χρονών το πολύ, έλο αθώοτατα και χάρη, είχε μία σιωπηλή ύπακοή στης μητρικής οδηγίας και συμβουλές.

Πολλοί την έλεγαν κουτή. Ποιος μπορεί όμως ποτέ να ξέρει τι γίνεται με μία γυναίκα ;

— Έγώ από μία έδωμάδα, ο Αύγουστος Γκρονιέ με φώναζε :

— Έ λοιπόν, τι γίνεται με το άμάκι ;

— Το δοκιμάζω κι' εξασκουμαι σιγά-σιγά.

— Όποτε αυτός ο περίπατος που μάς υποσχέθηκαν ;

— Θα είμαι έτοιμος σε τρεις ή τέσσερες μέρες. Θέλετε να πάμε περίπατο την Κυριακή ;

— Σύμφωνοι. Πού να πάμε ;

— Θέλετε να πάμε στης Βερσαλλίες ;

— Ω ! ... έκανε ο Γκρονιέ με περιφορνητικό ύφος, της Βερσαλλίες ! ... Φτάνουμε σ' ένα τέταρτο το πολύ !

— Όχι ! Επιθυμώ να γνωρίσω το Σαντιγύ. Πάμε στο Σαντιγύ !

Συχαίνονται το Σαντιγύ (περισσότερο κι' απ' την ... κρέμα Σαντιγύ), για να ευχαριστήσω όμως τους Γκρονιέ, δεν έπρεπε να διαστάσω.

Τοποθετήθηκαν : η δυο γυναίκες στο βάθος του αυτοκινήτου, ο Αύγουστος μπροστά, δίπλα μου.

Είχαμε κουβαλήσει και τρόφιμα. Γευματίσαμε κάτω απ' την σκιά των δένδρων. Άφου επιστρέψαμε στο Παρίσι, ο Γκρονιέ είχε την καλωσύνη να μ' ευχαριστήσει.

— Δεν οδηγείτε άσχημα. Έχετε μέλλον. Κι' όμως, στο βάθος του Μονμωασού, έννοιωσα μία τρομάρα. Σας έλειψε ή αποφασιστικότητα την στιγμή που κάναμε διασταύρωση με το λεωφορείο. Εύτυχώς που ο σωφείρ του λεωφορείου δεν έλασε την ψυχραιμία του.

Πειράχτηκα λιγάκι γιατί ακριβώς είχα

την συναίσθησι ότι άπέφυγα την σύγκρουσι χωρίς στην ψυχραιμία την δική μου. Δεν επέμεινα όμως.

Χωριστήκαμε εγκάρδια, οι Γκρονιέ κι' εγώ, άφου ο Αύγουστος μου πρότεινε έναν καινούργιο περίπατο για την προσεχή Πέμπτη.

Στην Κομπιένν, αν δεν έχετε καμμιαν αντίρρηση ! (Ο τόπος της φωνής του όμως δεν επέτρεπε καμμιαν αντίρρηση και καμμία συζήτηση !)

Στην Κομπιένν, γιατί ούτε ή γυναίκα μου, ούτε ή κόρη μου δεν έχουν επισκεφθή τον πόργο. Όταν είναι κανείς νέος, δεν πρέπει ποτέ να παραλείπει καμμιαν ευκαιρία για να μορφοώνεται.

— Αν μου επιτρέψετε (περιττεύεται) αγαπητέ μου Όλιβιέ, θα καθίσω στη θέση του τιμονιού ;

— Στο τιμόνι ; Μα δεν ξέρετε να οδηγείτε ;

— Έμωα. Έγω κι' εγώ την ίδια πράξη.

Δεν σας το είπα, για να σας κάνω μία πρέζα.

— Μα δεν έχετε αυτοκίνητο !

— Έχω το δικό σας. Θα μάς πάει στα πιο βολικά, γιατί της μέρας που είστε ελεύθεροι, θα είναι δύσκολο να έρω της γυναίκας της κόρης τους.

— Όπως το είπα, έτσι κι' έγινε. Διευρύνω ν' αρνηθώ στον Αύγουστο την στήσι να χρησιμοποιήσει το αυτοκίνητο.

Η γυναίκα του, ή κόρη του φαίνεται ευχαριστημένες ! Άρνια μάλιστα τα νις να οδηγεί ακόμα κι' όταν ήταν πια τοκίνητο. Φαίνεται τόσο περσιναίς ή γυναίκα του τον κύτταξε με τόσο θαύμα.

Έκανε μερικά δυστυχήματα άρα τα σαι ασφαλίσμένους.

— Μα εγώ πλέονω την άραλία. Μα μου στοιχίζει πολύ ακριβά.

— Αυτό μάς έλειπε τώρα, να καταλάβετε να συζητήσουμε τέτοια μικροπρεπή είπα ο Αύγουστος με την μεγαλότητα του φρόνους.

Δεν πέρασε πολύς καιρός κι' ή γυναίκα νις μου άναγγέλλει («Ένωσα να τι πρώτος») τους άρροδονες της κόρης της. Ένα νέο υπάλληλο σε κατόχημα των σμών χωρίς καμμία περιουσία κι' μέλλον όμως.

— Άκούστε, μου είπε ο Αύγουστος, με να πάμε σ' οι τέσσερες ώς την Χάιμ προσεχή Κυριακή. Αν θέλατε να με συνοδεύσετε, θα μινετε στο σπίτι σας. Μας επιστρέψα να πάρουμε στο αυτοκίνητο άραβωνιστικό της Νίνας. Τα παιδιά θα ήταν τόσο εύθυμα !

Σας έγω πη ότι άναπάντα πολύ τους νις. Κι' όμως, ήμουν λιγάκι περσιναίς, τί, επί ένα ολόκληρο μήνα, δεν μπορούσα χρησιμοποιήσω ούτε μία φορά το αυτοκίνητό μου. Και μου στοιχίσε 500 φράνκ.

Σκέφτηκα έναν καλό τρόπο. Είπα Νίνα :

— Αγαπητή Νίνα, αγαπάτε τον αυτοκίνητο ;

— Η μαμά τον διέλεξε.

— Μήπως προτιμάτε να περσιναίς να, κατά τύχη ;

— Ω, ναι ! κύριε Όλιβιέ.

— Μ' αγαπάτε λοιπόν λιγάκι ;

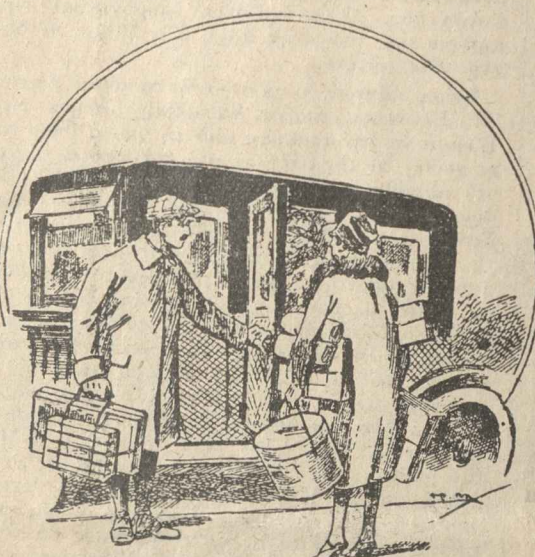
— Ω ! ... ναι, άλλωστε, είπατε στους κι' έχετε αυτοκίνητο.

Παντρεύτηκα. Η Νίνα δεν είναι πια τερη από οποιαδήποτε άλλη σύζυγο. Πονιμένη όμως του γάμου μας, που έπρεπε στήρο ύψος που δεν της υποστήριζε.

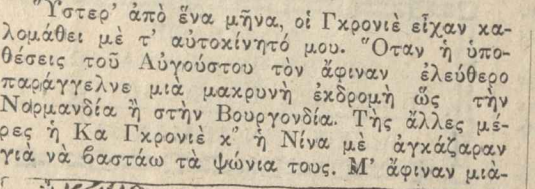
— Από σήμερα, κανείς άλλος, εκτός από εμάς, δεν θα μπη στο αυτοκίνητο. Το αυτοκίνητο είναι για τους δύο μας. Τό αυτοκίνητο, ούτε ή μαμά, ούτε ή κόρη θα μπόρουν να οδηγούν, όταν έρω να πάμε σεσ.

Όταν παληώσει το αυτοκίνητό μου, θα δοκιμάσω πως δεν θ' αγοράσω άλλο !

ΠΕΝΟΣ ΕΛΛΗΝΑΣ

Της άλλες μέρες, με άγκάζααν για τα φώνια τους...

Εκκλελοί ολίζει

ΕΚΚΕΡΤΣΟ

Σάν σε πρωταντίκρουσα, άγνωστή μου φίλη, σπίτι σου, σιγά-σιγά γυρίζεις πεζή.

μ' άρεσαν ξεχωριστά τα σιγικά σου χείλη, μα κι' ακόμα—τί τρελλός !—κάποιο σου μαν-πούχες, στο λαιμό σου, κρεμεζύ.

Σάν σου πρωτομιλήσα, διαλεχτή μου φίλη, πίστεψα μία νέα ζωή μέσα μου πως ζει.

κι' άγνώρος κάτι να πω στα σιγικά σου χείλη, σούπα κάτι, σιγαλά, νά ! για το μαντήλι πουχες, στο λαιμό σου, κρεμεζύ.

Κι' όταν κάποιο δειλινό, λατρευτή μου φίλη, θελήτα σε φιλήμα σιζάμε μαζύ,

σάν εσφράγισα τρελλός τα σιγικά σου χείλη, στον άγέρα κρύβει μόνο το μαντήλι πουχες, στο λαιμό σου, κρεμεζύ.

Κι' όταν κάποιο θάδυ όκνο, ποθητή μου φίλη, σε μία ποταπόττητα, λυώνωμε, πεζή,

τρέμανε ροβάνοιχτα τα σιγικά σου χείλη, και πιά περα κοιτόνταν έμο το μαντήλι πουχες, στο λαιμό σου, κρεμεζύ.

ΠΕΝΟΣ ΕΛΛΗΝΑΣ

δυο ώρες έξω απ' τα μεγάλα καταστήματα, άφου τελείωσαν, της πήγαν να το τσάι μαζί μου και να φανέ μιναι σαιατα.

Τίως οι Γκρονιέ να κατεργάζονται της καλωσύνης μου. Τι θα γινώσκουν λοιπόν, χωρίς τους καλούς Γκρονιέ.

Το Πάσχα, μούκαναν και μία επισκεπή. Ο Γκρονιέ είχε άπορρασι να έπισκεψα τους συγγενούς του Λειγρος. Γνωστός πύργους του Λειγρος, οι φίλοι του Γκρονιέ, δεν τους είχαν επισκεφθή πιά το γεύμα, ο Αύγουστος μου είπα :

— Αν μου επιτρέψετε (περιττεύεται) αγαπητέ μου Όλιβιέ, θα καθίσω στη θέση του τιμονιού ;

— Στο τιμόνι ; Μα δεν ξέρετε να οδηγείτε ;

— Έμωα. Έγω κι' εγώ την ίδια πράξη.

Δεν σας το είπα, για να σας κάνω μία πρέζα.

— Μα δεν έχετε αυτοκίνητο !

— Έχω το δικό σας. Θα μάς πάει στα πιο βολικά, γιατί της μέρας που είστε ελεύθεροι, θα είναι δύσκολο να έρω της γυναίκας της κόρης τους.

— Όπως το είπα, έτσι κι' έγινε. Διευρύνω ν' αρνηθώ στον Αύγουστο την στήσι να χρησιμοποιήσει το αυτοκίνητο.

Η γυναίκα του, ή κόρη του φαίνεται ευχαριστημένες ! Άρνια μάλιστα τα νις να οδηγεί ακόμα κι' όταν ήταν πια τοκίνητο. Φαίνεται τόσο περσιναίς ή γυναίκα του τον κύτταξε με τόσο θαύμα.

Έκανε μερικά δυστυχήματα άρα τα σαι ασφαλίσμένους.

— Μα εγώ πλέονω την άραλία. Μα μου στοιχίζει πολύ ακριβά.

— Αυτό μάς έλειπε τώρα, να καταλάβετε να συζητήσουμε τέτοια μικροπρεπή είπα ο Αύγουστος με την μεγαλότητα του φρόνους.

Δεν πέρασε πολύς καιρός κι' ή γυναίκα νις μου άναγγέλλει («Ένωσα να τι πρώτος») τους άρροδονες της κόρης της. Ένα νέο υπάλληλο σε κατόχημα των σμών χωρίς καμμία περιουσία κι' μέλλον όμως.

— Άκούστε, μου είπε ο Αύγουστος, με να πάμε σ' οι τέσσερες ώς την Χάιμ προσεχή Κυριακή. Αν θέλατε να με συνοδεύσετε, θα μινετε στο σπίτι σας. Μας επιστρέψα να πάρουμε στο αυτοκίνητο άραβωνιστικό της Νίνας. Τα παιδιά θα ήταν τόσο εύθυμα !

Σας έγω πη ότι άναπάντα πολύ τους νις. Κι' όμως, ήμουν λιγάκι περσιναίς, τί, επί ένα ολόκληρο μήνα, δεν μπορούσα χρησιμοποιήσω ούτε μία φορά το αυτοκίνητό μου. Και μου στοιχίσε 500 φράνκ.

Σκέφτηκα έναν καλό τρόπο. Είπα Νίνα :

— Αγαπητή Νίνα, αγαπάτε τον αυτοκίνητο ;

— Η μαμά τον διέλεξε.

— Μήπως προτιμάτε να περσιναίς να, κατά τύχη ;

— Ω, ναι ! κύριε Όλιβιέ.

— Μ' αγαπάτε λοιπόν λιγάκι ;

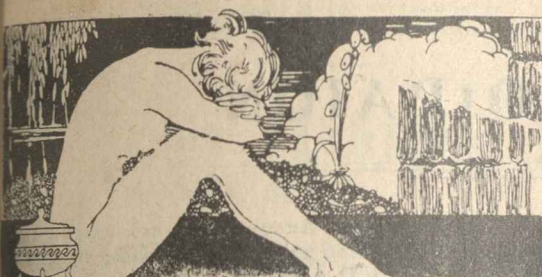
— Ω ! ... ναι, άλλωστε, είπατε στους κι' έχετε αυτοκίνητο.

Παντρεύτηκα. Η Νίνα δεν είναι πια τερη από οποιαδήποτε άλλη σύζυγο. Πονιμένη όμως του γάμου μας, που έπρεπε στήρο ύψος που δεν της υποστήριζε.

— Από σήμερα, κανείς άλλος, εκτός από εμάς, δεν θα μπη στο αυτοκίνητο. Το αυτοκίνητο είναι για τους δύο μας. Τό αυτοκίνητο, ούτε ή μαμά, ούτε ή κόρη θα μπόρουν να οδηγούν, όταν έρω να πάμε σεσ.

Όταν παληώσει το αυτοκίνητό μου, θα δοκιμάσω πως δεν θ' αγοράσω άλλο !

ΠΕΡ ΒΑΝΤΑΝ

Η ΖΩΗ-ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΜΟΥΣΟΥΡΓΟΥ

και τον Μολιέρο. Έγιναν γρήγορα φίλοι, και το Μολιέρος έγραψε της κωμωδίες, ενώ ο Λούλλι έτοιμάζε την μουσική τους.

Η μεγάλη εύνοια του Λουδοβίκου έκανε πολλούς εχθρούς στον Λούλλι, μα και τον ίδιο κατέστησε άκετα θρασύ.

Έτσι μία μέρα που επρόκειτο να βοηθή ή «πρώτη» του καινούργιου του έργου ή «Αρμίδα» κόνταψε να χάσει την φίλια του βασιλέα : ή παράστασις άργούσε ν' άρχισή και ο Λουδοβίκος δυσάρεστος έστειλε να πούν στον Λούλλι :

— Ο Βασιλέας περιμένει.

Κι' εκείνος απάντησε :

— Άρρώστε λοιπόν τον Βασιλέα να περιμένει : Είναι ο κύριος έδω μέσα και ... μπορεί

Ιωάννης-Βαπτιστής Λούλλι.

να κάνει ότι θέλει !

Όταν το έργο άρχισε, οι αώλικοί δέ χειροκρότησαν γιατί και ο βασιλέας δεν έκανε το ίδιο. Μα ο Λούλλι δεν τήχασε. Επαύδωσε μία παράστασις της «Αρμίδας», μόνο για τον έαυτό του και για κανένα άλλον.

Όταν ο Λουδοβίκος έμαθε ότι ο Λούλλι μ' αυτό τον τρόπο αγαπά και άτίκει άφωτο αό-παινο :

«Στο φώς του φεγγαριού, φίλε μου Πιερό ...»

Ο κύριος διέταξε τον Λούλλι να τον άκούσει με το βιολί του, κι' έτσι εκείνο το βράδυ ο μικρός Ιταλός έπαιξε για πρώτη φορά στον πιο άριστοκρατικό κόσμο. Μα δεν ήταν και ή τελευταία.

Η δούκισσα του Μονπανσιέ, όταν άντελή-λιν το άγνωστο αυτό ταλέντο, δεν τό άρρεσε να χυθεί και ο Λούλλι έσπούδασε με έξοδα της σης καλλιτεχνούς μουσικούς της εποχής του.

Μα ή δούκισσα είχε μερικά ελαττώματα που την έκαναν γελοία. Ήταν περσιναίς, δειλός φιλόδοξη. Πολλοί αντίπαλοι της έκαναν πινυές εναντίον της : και ο Λούλλι, που τον περιέγραφε το σατυρικό πνεύμα του, τάχθηκε με το μέρος τους. Από αυτό όμως έλασε την προσηλυτισή της κυρίας του, μα δεν άρρωσε να ήδη άλλη, πολύ άνοτερη : την υποστηρίξει του Λουδοβίκου ΙΔ'.

Μα παράδοξος μάς λέει ότι ο Λούλλι υπό-δουσε να δώση μία μεγάλη χαρά στο Λουδοβίκου, όταν ήταν ακόμα Διάδοχος. Κι' όταν ο Λουδοβίκος ήρθε στο θρόνο, δεν ξέλασε το μουσικό του. Τόν έδωσε πρώτα-πρώτα στην έπιστήμη άρχίστα του, μα γρήγορα δημοφύ-γος μία άλλη, ατά μικρά βιολία για να τον κάνει διευθυντή της. Τότε ο Λούλλι γνώρισε

το έργο του, διέταξε να τό ξαναπαρουσιάση στην Αδλή, και αυτή την φορά τό χειροκρότη-ματα έπασαν βροχή.

Μια από της όπερες του που άρρεσε περισσό-τερο και που ένθουσίασε τον βασιλέα, ήταν ή «Ατς». Ένα τραγουδάκι από τον «Ατς» έκανε τότε μεγάλο θουόρο. Τό :

«Ο «Ατς» είναι πολύ εύτυχισμένος.

Δένε μάλιστα ότι ο Λουδοβίκος την μέρα που παντρεύτηκε την κυρία ντε Μαιντενόν, την ρώτησε :

— Ποία είναι ή άγαπημένη σας όπερα, Κυρία ;

— Ο «Ατς», απάντησε εκείνη, ξέροντας τα γούστα του Λουδοβίκου.

— Ε ! τότε μπορώ να σας πω, είπε χαμο-γελώντας ο Βασιλέας-Ήλιος, ότι ο «Ατς» είναι πολύ εύτυχισμένος !

Ο Λούλλι υπήρξε πάντα καλός πατέ-ρας, καλός σύζυγος και καλός φίλος. Και ό-μως αν διαβάση κανείς της κρίσεις που κάνουν γι' αυτόν οι σύγχρονοι του μεγάλοι ποιητά, συγγραφείς κ.λ.π., θα παραξενευθή όταν δη-πως τον παρουσιάζουν ούτε λίγο, ούτε πολύ, σαν τέρας. Μόνον ή κυρία ντε Σεβινιέ, ή πάν-τοτε ειλικρινής, μάς μιλά καλά γι' αυτόν.

Αυτή ή στάσις μπορεί εύκολα να εξηγηθή. Όλα αυτά τα μεγάλα πνεύματα, που ό,τι έκα-ναν τό έκαναν για να τρεβήξουν την προσοχή του βασιλέως, δεν μπορούσαν να υποφέρουν όταν έδλεπαν την εύνοια που ο Λουδοβίκος έδειχνε στον ένο. Άκόμα συνέδεη και κάτι άλλο που μεγάλωσε την έλθρα τους.

Ο Λούλλι είχε βρή ένα θαυμαστό βοηθό για τα λιμπεττά των έργων του, τον ποιητή Κουώ. Μέσα σ' άλλα, το είχε γρήγορη και το λιμπεττό της «Ισίδας». Αυτό έχει για υπό-θεσι της άγάπης του Διός και της Ήους, καθώς και την ζήλεια της «Ήρας. Μα σ' αυτό τό θέμα ή κυρία ντε Μοντεσπών, που τότε άρρι-σε να δλέπη ότι ο βασιλέας την παραμελούσε για τό χατήρι της Μαιντενόν, νόμισε ότι ή ζήλεια της «Ήρας ήταν πραγματικά ένας ύ-πανιγμός γι' αυτή την ίδια, και ο Κουώ δια-παινήθηκε να φύγη από την Αδλή.

Ο Λούλλι βρέθηκε τότε χωρίς βοηθό. Στην απελπισία του ζήτησε λιμπεττά απ' όλους τους συγγραφείς. Οι πιο μεγάλοι προσεφέ-θησαν, άναμεσα σ' αυτούς και ο Λαφονταίν. Μα αυτοί έλοι που ήταν θαυμαστοί ως δραματι-κοί, δεν μπορούσαν να γίνουν και υποφερτοί λογικοί. Τό ένα πίσω απ' τ' άλλο ο Λούλλι άναγκάστηκε να στέλνει πίσω τα έργα τους με την παράκλησι να τα διορθώσουν, να τα κάνουν πιο ταίριαστα με την μουσική του. Έτσι γύρισε πίσω στον Λαφονταίν τρία λιμ-πεττά που του έτοιμάσε, την «Αδωνη», την «Αστροία», και την «Παλάτινα». Τότε ο ποι-ητής θυμωμένος ξέσπασε μ' όλη του την ά-τυνα κατά του Λούλλι, του άρρωτο ενός πρώ-την μυλωνά, όπως τον έλεγαν.

Δεν γνωρίζωμεν καλά-καλά πως, μα τό βέ-βαιον είναι ότι κατόρθωσαν να φανατίσουν κι' αυτόν τον κληροκάτα του δυστυχισμένου μουσικού.

Έτσι, όταν ο Λούλλι κινώναφε μία φορά να πεθάνη, ή εκκλησία του άνηύθηκε την ά-φωσι των αμαρτιών του. Και όταν ο δυστυχι-σμένος Ιταλός έρώτησε τι έπρεπε να κάνει για να τον συγχωρήσει ή Εκκλησία, ο πνευ-ματικός τού απάντησε ότι έπρεπε να κατα-στρέψει την «Αρμίδα» του. Ο Λούλλι σπεί-σθηκε λίγο κι' έπειτα την έκαψε. Όταν αού-τη ή σφήτη έφθασε ως τό παλάτι, ο φίλος του, ο περιφρομένος ποιητής ντε Κουώ έβρεσε να τον δη και να τον μαλλώσει που έκανε τέτοιο κίνημα.

Να κλέψω, την «Αρμίδα» σου ! ... τι μεγάλη άνοπισία !

— Μη στενοχωριέστε, Ψηλότατε, άπή-νησε ο παντός Φλωρεντινός. Έγώ κρατήσai αντίγραφο !

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

ΔΩΡΟΝ ΑΔΩΡΟΝ

— Τι θα μω χαρίσεις, άντρούλη μου, στη γιορστή μου ;

— Μία συμβουλή : ν' άποφεύγης στο έξής κάθε περιτό έξοδο !

ΔΩΡΟΝ ΑΔΩΡΟΝ

— Τι θα μω χαρίσεις, άντρούλη μου, στη γιορστή μου ;

— Μία συμβουλή : ν' άποφεύγης στο έξής κάθε περιτό έξοδο !

ΔΩΡΟΝ ΑΔΩΡΟΝ

— Τι θα μω χαρίσεις, άντρούλη μου, στη γιορστή μου ;

— Μία συμβουλή : ν' άποφεύγης στο έξής κάθε περιτό έξοδο !

ΔΩΡΟΝ ΑΔΩΡΟΝ

— Τι θα μω χαρίσεις, άντρούλη μου, στη γιορστή μου ;

— Μία συμβουλή : ν' άποφεύγης στο έξής κάθε περιτό έξοδο !

ΔΩΡΟΝ ΑΔΩΡΟΝ

— Τι θα μω χαρίσεις, άντρούλη μου, στη γιορστή μου ;

— Μία συμβουλή : ν' άποφεύγης στο έξής κάθε περιτό έξοδο !

ΔΩΡΟΝ ΑΔΩΡΟΝ

— Τι θα μω χαρίσεις, άντρούλη μου, στη γιορστή μου ;

— Μία συμβουλή : ν' άποφεύγης στο έξής κάθε περιτό έξοδο !

ΔΩΡΟΝ ΑΔΩΡΟΝ

— Τι θα μω χαρίσεις, άντρούλη μου, στη γιορστή μου ;

— Μία συμβουλή : ν' άποφεύγης στο έξής κάθε περιτό έξοδο !

ΔΩΡΟΝ ΑΔΩΡΟΝ

— Τι θα μω χαρίσεις, άντρούλη μου, στη γιορστή μου ;

— Μία συμβουλή : ν' άποφεύγης στο έξής κάθε περιτό έξοδο !

ΔΩΡΟΝ ΑΔΩΡΟΝ

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἡ πὺξ ξακουστὴ μπαλλερίνα σ' ὁλόκληρη τὴν Ρωσσίαν ἦσαν ἡ Ρασκάγια Πέτροβνα. Οἱ χοροὶ τῆς, ποὺ συνάραζαν κ' ἐγοήτευαν, ἐμοιάζαν σὰν αἰθέριοι στροβιλισμοὶ νεράιδας, σὰν ἀπαλὰ φτερουγίσματα πεταλούδας, γύρω ἀπὸ ἕνα κόκκινο ἀμπαζοῦς λαμπας, ποὺ τὴν θαμπώνει τὸ φῶς καὶ τὴν τραβεῖ ἡ φλόγα.

Καὶ εἶχε γίνεи πλούσια, πολὺ πλούσια ἡ φημισμένη μπαλλερίνα. Ὡς κ' αὐτὸ τὸ σαρκινὸ παλάτι ἦταν ἐστρελλωμένο μαζὶ τῆς. Συχνὰ τὴν ἐκαλοῦσαν κ' ὅταν ἐτελείωνε τοὺς χορούς τῆς, ἐφύγε φορτωμένη μὲ πολὺτιμα δώρα καὶ συγκινημένη ἀπὸ τῆς τιμῆς.

Πόσων, ἀλήθεια, τῆς καρδίας δὲν ἔκανε νὰ πλημμυρίσουν ἀπὸ ἀγάπῃ ἡ Ρασκάγια, ἡ ξανθομαλλοῦσα! Τόσοι καὶ τόσοι, πλούσιοι καὶ εὐγενεῖς, μὲ τίτλους κ' ἀξιώματα, γονατιστοὶ μπροστὰ στὰ πόδια τῆς, εἶχαν ζητιανέψει τὸν ἔρωτά τῆς, εἶχαν ὀνειροπολήσει νὰ τὴν κάμουν γυναῖκα τους. Μὰ ἡ ξυρόφη Ρασκάγια, ἔξω ἀπὸ τὴν τέχνη τῆς, τίποτ' ἄλλο δὲν ἀγαποῦσε στὸν κόσμῳ.

Ἐδίωκε πολὺ, ὥσπου ἀποφάσισε νὰ παντρευτῇ. Καὶ τότε ἡ σκέψις τῆς ἐπῆγε στὸν Σέργιο Βλαδιμηρόβιτς. Ἦταν ὁ διευθυντὴς τοῦ αὐτοκρατορικοῦ μπαλέτου. Σ' ἐκείνον χρωστοῦσε ὅλα τὰ πλούτη καὶ τὴν δόξα τῆς. Καὶ τοῦ ἀνοίξε διαπλάτα τὴν καρδιά τῆς, μόλις ἐξήγησε νὰ τὴν κάμει γυναῖκα του.

Ἐξῆσαν εὐτυχισμένοι τέσσερα χρόνια. Τὸ μονάκριβο κοριτάκι τους, ἡ μικροῦλα Σόνια, ἕνα σωστὸ ἀγγελόπαιδο, — πόσο ἐμοιάζε ἀλήθεια τῆς μαμᾶς του! — ἦταν ἡ μοναδικὴ τους εὐτυχία καὶ χαρὰ. Εἰς ἐκεῖνο ἔνωσαν ὁλόκληρη τὴν ἀγάπῃ τους, ποὺ τοὺς συνέδεε, κ' ἀπὸ τὴν ὁποία, ὠρρίζοντο συχνά, πὼς μονάχα ὁ θάνατος θὰ τοὺς ἐχώριζε μιά ἡμέρα...

Ἡ θλίβερὴ ἐκείνη ἡμέρα δὲν ἄργησε νὰ φάσῃ. Ὁ Βλαδιμηρόβιτς, ἕνα βράδυ βρέθηκε στραγγαλισμένος μέσα στὸ καμαρίνι τῆς γυναικᾶς του, στὸ θέατρο τῆς Μόσχας, ἐνῶ ἡ Ρασκάγια, τὴν στιγμὴ ἐκείνη, ἐχόρευε κάτω στὴν σκηνή. Κανείς δὲν ἔμαθε ποτὲ ποῖος ἦταν ὁ δολοφόνος. Μὰ ἡ Ρασκάγια εἶχε κάποιον ὑποψία, χωρὶς καὶ νὰ τολμάη νὰ τὴν φανερώσῃ. Ὁ συνταγματάρχης Γκρεγκὼρ Οὐστίνωφ, δὲν ἔμαθε τὸ γάμο τῆς μὲ τὸν Βλαδιμηρόβιτς, τῆς ἐστεῖλε μιά πολὺτιμη ἀνθοδέσμη κ' ἀνάμεσα στὰ ὀλοπόρφυρα τριαντάφυλλα τῆς εἶχε δάξει ἕνα μυλλιστάκι, ποὺ τῆς ἔγραφε:

«Ζήσε εὐτυχισμένη! Δὲν μνησικαχῶ πὺξ ἀπέχουσαι τόσες φορές τὸν ἔρωτά μου. Εἴμαι αἰσιόδοξος, ὅμως, γιὰ τὸ μέλλον. Κάτι μοὺ λείπει μέσα στὴν ψυχὴ μου: «Κάμει ὑπομονή, γιατί πάλι γλήγορα ἡ Ρασκάγια θὰ γρηψή!»...

Ὁ Οὐστίνωφ, δὲν εἰλεπε ποτὲ ἀπὸ τὸ θέατρο, ποὺ ἐχόρευε ἡ Ρασκάγια. Τὸ βράδυ τοῦ τραγικοῦ δυστυχήματος, ἡ μπαλλερίνα θυμᾶταν καλὰ πὼς τὸν εἶχε ἰδῇ μπροστὰ-μπροστὰ, στὴν πλατεῖα τοῦ θεάτρου. Ἄν πραγματικὰ ἐκεῖνος εἶχε δολοφονήσει τὸν ἄνδρα τῆς, αὐτὸ δὲν μπορούσε νὰ τὸ δεδαιώσῃ. Πάντως τὸν ἔπορευε. Κ' ἐπερίμενε νὰ ἰδῇ τῆς διαδέσεις του, ὕστερα ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ ἀνδρός τῆς. Καὶ τότε, ὡ τότε, ἂν καταλάβαινε πὼς ἐκεῖνος τῆς εἶχε κλέψει τόσο ἄγρια κ' ἀλύπητα τὴν εὐτυχία τῆς ζωῆς τῆς, θὰ γινόταν λέαινα καὶ θὰ τὸν κατεσπάραιζε. Τὸ εἶχε ὀρ-

ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟΝ

κισθὴ αὐτό!...

Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ ξεδιαλύνῃ τὸ μυστήριον. Ὑστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα κηρύχθηκε ὁ πόλεμος κ' ὁ Οὐστίνωφ ἐφύγε γιὰ τὸ μέτωπο. Ἡ Ρασκάγια ἀφοσιώθηκε πειά, σὰν στοργικὴ μητέρα ποὺ ἦταν, στὴν ἀνατροφή τῆς πολυαγαπημένης τῆς παιδοῦλας, τῆς μονάκριβης Σόνιας.

Πέρασαν ἀπὸ τότε κάμποσα χρόνια.

Ἡ Σόνια, ἀκόμα θυμᾶται τὴν ἀπαίσια καὶ τρομερὴ ἐκείνη μέρα, ποὺ οἱ Μπολσεβίκοι ἐσφαζαν, μπροστὰ τῆς, τὴν λατρευτὴ τῆς μητεροῦλα κ' ἐλεηλάτησαν ὕστερα τὸ σπῆτι τους. Τὰ θυμάται: ὅλα, ἕνα πρὸς ἕνα, σὰν νὰ συνέβησαν τώρα δὲ, σπαράσσεται ἡ καρδιά τῆς καὶ τὰ μάτια τῆς βοουκλώνουν ἀπὸ δάκρυα. Θέλει νὰ κλάψῃ, νὰ κλάψῃ πολὺ, ὥσπου νὰ στερέψουν τὰ δάκρυά τῆς, θέλει νὰ φωνάξῃ δυνατὰ... «Μητεροῦλα μου!» νὰ οὐρλιάξῃ σὰν τίγρις, ποὺ τῆς ἀρπάζουν τὸ παιδί, ἀλλὰ τίπος νὰ εἰπῇ τὸν πόνο τῆς; Ἐνας στεναγμὸς μονάχα φτάνει στὰ χεῖλῃ τῆς ἀπὸ τὰ φυλλοκάρδια τῆς, σὰν λάβα ἡφαιστείου, ποὺ εἶναι ἔτοιμη νὰ ξεγυλιίσῃ. Καὶ μὲ τὸν ἀναστεναγμὸ τῆς ἐκεῖνο, ἀνίχνει νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ στόμα τῆς μιά μισοσβυσμένη φωνή:

— Ἀχ! Μαμάκα μου!...

Καὶ χορεύει ἡ Σόνια, χορεύει ὥσπου νὰ φέξῃ...

Πὼς ἔφτασε στὸ Παρίσι τῆς φαίνεται ὄνειρο. Τὸ μνημονικὸ τῆς πειά, δὲν μπόρεσε νὰ διατηρήσῃ τίποτ' ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν φοινιστικὴ ἐκείνη εἰκόνα, ποὺ τὴν ἔκαμε ὄφρα κ' ἐρημὴ στὸν κόσμῳ: Τοῦ σπαράγμου τῆς μᾶνας τῆς.

Ἡ Σόνια, ἔχει γίνεи τώρα μιά φημισμένη μπαλλερίνα. Ἦταν ἄλλωστε παλαιὰ ἐπιθυμία τῆς μητέρας τῆς. Τῆς τὸ εἶχε εἰπωμένο τόσες φορές—ὅταν ζοῦσε ἀκόμα—πὼς ὅταν θὰ μεγάλωνε θὰ τῆς ἐμάθαινε τὴν τέχνη τῆς.

Χορεύει στὰ καμαρὶ ἐπὶ τοῦ Παρισιῶ, στὰ θαρρετὰ καὶ στὰ μουζικ-χώλλ. Κ' ὅταν ἡ μπαλαλαῖκα ἀρχίζει νὰ παίζῃ κανένα παθητικὸ τραγούδι, ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ρωσικά τραγούδια ποὺ γεννοῦν τόσες νοσταλγίες καὶ φουρντῶνουν πόθους ἀνεκπλήρωτους, τότε ἡ Σόνια γίνετα

ξωφρενή. Ἀποτραβιέται στὸ καμαρίνι τοῦ ὅπου τόσοι καὶ τόσοι γλεντζέδες τὴν παρανοῦν. Καὶ πρέπει νὰ διασκεδάσῃ μαζὶ τῇ μπαλλερίνα, νὰ γελάσῃ, νὰ χορεύῃ. Κάθε νὸς ποὺ τῆς πλημμυρίζει τὴν καρδιά, πρὶν νὰ σβυσθῇ, γιατί ὁ σπληνίσκος πρὶν πετα νὰ γελάσῃ!...

Ἡ σαμπάνιες πηγαίνονται: κοίτ' ἀπὸ λερίνα πίνει, διαρκῶς πίνει, ὥσπου νὰ αἰσθῇ. Ἔτσι μονάχα μπορεῖ νὰ ξεγυμνῇ τὴν στο παλκοσένικο, ἡ μπαλαλαῖκα σαρκεῖ κ' ὁμοῖα τὴν νοσταλγικὴ φωνὴ τῆς. Ἡ Σόνια μεθυσμένη, ξεπετιέται στὴν σκηνή, ἀπαιεῖται, κ' ἀρχίζει νὰ χορεύῃ. Οἱ θαυνοὶ τῆς χειροκροτοῦν μ' ἐνθουσιασμὸ, ποὺ δέχεται τὴν ὁμορφὴν μπαλλερίνα νὰ χορεύῃ τρακλαῖα. Κανείς ὅμως δὲν ξέρει πότες φωνεῖται ἀνυψοῖς καὶ πόσες νοσταλγίες θέλει νὰ περὶ ἡ Σόνια μὲ τὸν τρελλὸ χορὸ τῆς.

Καὶ χορεύει ἡ Σόνια, χορεύει ὥσπου νὰ φέξῃ!...

Ἐδῶ κ' ἕνα χρόνο, ἡ δυστυχισμένη μπαλλερίνα ἔχει καταπνίξει ὅλην τὴν ζωὴν, τὴν ἡ τρελλὴ τῆς ζωὴ, ἡ νοσταλγία νὰ γυρῇ στὴν πατρίδα τῆς, γιὰ νὰ πᾶρ λίγα παλούδα στὸν τάφο τῆς ἀληθινῆς μητέρας τῆς, τὴν ἐμαρμάζωσαν πολὺ γρήγορα τὴν ἔκαναν ἀγνωρίστη. Τὸ νοιώθει πᾶς πρὶν γρήγορα θὰ πεθάνῃ. Τὸ σκέπτεται καὶ γὰρ θέλει νὰ πεθάνῃ, νοσταλγίη τὸ θάνατο, πρὶν τὴν λυτρώσῃ ἀπὸ τὴν ἀερώστατα τῆς.

Οἱ μῆνες περνοῦν καὶ ἡ Σόνια δὲν εἶναι πεθάνῃ. Ἀποφασίζει ν' αὐτοκτονήσῃ. Ἐπὶ μάλιστα κ' ἀγόρασε ἕνα πιστόλακι. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης τὸ φέρει πάντα μαζὶ τῆς, καὶ στὴν τσάντα τῆς. Κ' ἀποφάσισε τότε ν' αὐτοκτονήσῃ ἡ μπαλλερίνα ν' αὐτοκτονήσῃ ἀπὸ τὴν σκηνή, ἐνῶ θὰ χόρευε, μπροστὰ στὰ μάτια τῶν θαυμαστῶν τῆς.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, τὸ καμαρὶ ἦταν καμῖ πημμυρισμένο. Μεγάλα χρωματιστὰ τραγούδια, κολλημένα στὴν εἰσοδὸ τοῦ καμαρὶ, ἀνῆγγελαν πὼς ἡ διάσημη Ρωσίδα μπαλλερίνα Σόνια Βλαδιμηρόβιτς θὰ γύριε στὴν «Χορὸ τοῦ Θανάτου». Ἦταν ἕνας χορὸς κῆς τῆς ἐμπνεύσεως, στὸ τέλος τοῦ ὅπου ἡ ἀπελπισμένη χορεύτρια, ἐσχόπεσε νὰ περὶ τὸ πιστόλακι τῆς ἀπὸ τὸ κορσὶ τῆς καὶ ν' αὐτοκτονήσῃ.

Προτὺ δὲγῃ στὴν σκηνή, ἦπε ἡ Σόνια τὸ καμαρίνι τῆς ἀρκετὰ ποτήρια σαμπάνια ἀπομικτα μὲ διάφορα λικέρ. Κ' ὅταν ἐπέβη στὸ παλκοσένικο, μόλις κρατίσαν στὰ πόδια τῆς. Οἱ θεαταὶ κατάλαβαν πὼς ἦταν μεθυσμένη, μὰ ὑπέθεσαν πὼς ἔτσι υπερκρίνετο τὸ πρὶν τῆς. Ἡ μπαλαλαῖκα ἐσκόρπισε τὸ θάνατο ποὺ τῆς, τὸ πένθιμο τραγούδι τοῦ θανάτου.

Σὲ μιά στιγμὴ, σύμφωνα μὲ τῆς ὁδῆγος τῆς Σόνιας, τὰ φῶτα τῆς σκηνῆς ἐσβύσαν ἐπὶ κα. Ἀμέσως ἕνας πορτοβλάνος ἀποσπᾶ καὶ ἡ Σόνια σωριάστηκε στὸ δάπεδο. Ταυτοχρόνως ἀπὸ ἕνα θεωρεῖο, ποὺ ἦταν στὴν σκηνή, ἐπὶ ἡλικιωμένος κύριος λιποψόχουσε, γυροσκοπεῖ «δοῦθῃ»!

Ὅταν ξανάναψαν τὰ φῶτα τῆς σκηνῆς, εἶδαν πὼς ἡ Σόνια εἶχε ἀπὸλυτο λιποψόχουσε τὸν τρέμο τῆς. Κἀθὼς διηθῶνε τὸ πιστόλακί τὸν σπῆτι καὶ κεφαλὴ τῆς, μὲ τὴν ἀποσπᾶ αὐτοκτονήσῃ, τὸ χέρι τῆς ἔβγαλε ἀπὸ τὸν σῆς. Ἡ σφαῖρα ἐφύγε καὶ δέχθηκε κατὰ τὸν ἄνθρωπο τοῦ διπλανοῦ θεωρεῖου. Ὁ ἄνθρωπος νὰ τοῦ περάσῃ τῆς πρῶτες δυνάμεις ἐκεῖνος εἶχε ξεφύγῃ.

Ἀπὸ μερικὲς σημειώσεις ποὺ βρέθηκαν ἐπὶ τοῦ θανάτου τοῦ, ἡ ἀστυνομία ἀνεκάλυψε πὼς ἦτο Ρώσος καὶ ἐλέγετο Γκρεγκὼρ Οὐστίνωφ.

ΣΤΕΦ. ΚΙΕΝΤΡΕΪΣ

ΤΟ ΜΟΥΣΙΚΟΝ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ "ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ,"

ΠΟΣΟ ΣΕ ΛΑΧΤΑΡΩ

ΤΑΙΚΟ

Μουσική Γ. ΜΟΥΧΤΑΡΗ

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΑΚΟΜΗ ΣΗΜΕΡΑ

Η ΜΑΡΚΑ
Voigtlaender
ΕΙΝΑΙ ΕΓΓΥΗΣΙΣ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ

εἰς ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα φωτογραφικῶν εἰδῶν

Η ΦΩΝΟΤΕΡΑ ΜΗΧΑΝΗ ΜΑΡΚΑΣ
= ΜΕΤΑΣΥ ΟΛΩΝ =

ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΥ ΟΙΚΟΥ
ΦΑΚΟΝ
VOIGTLAENDER
(ΙΔΡΥΜΕΝΟΣ ΤΟ 1758)

175 ΕΤΩΝ ΠΕΙΡΑ

Voigtlaender

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΚΑ
ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

Lina Cavalieri

ΑΝΩΤΕΡΑ ΟΛΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ: Βουκουρεστίου 3

ΒΟΛΟΝ: Παύλου Μελά 24

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Βενιζέλου 4

Γενικὸς ἀντιπρόσωπος ἐν Ἑλλάδι

Φ. Φ. ΡΟΣΣΙ

Ὁδὸς Γ' Σεπτεμβρίου 28

ΚΡΕΜΕΣ ἡμέρας καὶ νυκτός

ΛΟΣΙΟΝ διὰ λιπαρὰ καὶ στεγνὰ δέρματα

ΠΟΥΔΡΕΣ διαφανεῖς, εἰς ὅλα τὰ χροῖματα

ΚΟΚΚΙΝΑ χεῖλων καὶ προσώπου

ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΙ διὰ βλέφαρα καὶ βλεφαρίδας

ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΕΣ λεπτότατες

ΛΟΣΙΟΝ κατὰ τῶν πανάδων κτλ.

ΑΛΑΤΑ λουτρῶν λεπτῶς ἀρωματισμένα

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ χερῶν καὶ διὰ μανικιούρ.

ΑΡΩΜΑΤΑ διὰ κυρίας καὶ κυρίους

ΠΟΣΟ ΣΕ ΛΑΧΤΑΡΩ

ΤΑΓΚΟ

ΜΟΥΣΙΚΗ Γ. ΜΟΥΧΤΑΡΗ

1° di Tango

The first system of the musical score for 'ΠΟΣΟ ΣΕ ΛΑΧΤΑΡΩ' (Tango). It consists of two staves, treble and bass, in the key of D major (two sharps) and 2/4 time. The melody is written in the treble staff, and the accompaniment is in the bass staff. The system includes various musical notations such as notes, rests, and dynamic markings.

The second system of the musical score for 'ΠΟΣΟ ΣΕ ΛΑΧΤΑΡΩ'. It continues the melody and accompaniment from the first system. The notation includes various musical symbols and a large circular stamp from the National Library of the Republic of Greece (ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ) is visible in the background.

Η ΑΙΜΟΚΛΕΪΝΗ

Είναι απαραίτητος δι' όλως τας Κας και Δίδας αί όποια ύποφέρουν ένεκα της άταξίας της περιόδου των. Καθησυχάζει άμέσως τούς πό- νους και κανονίζει τελείως τά χρο- νικά διαστήματα που απαιτούνται.

ΥΣΤΑΝ
(ΚΑΨΟΥΛΕΣ) Τό νέον Γαλ- λικόν Φάρμακον Υστάν θερα- πεύει την χρονίαν Κυστίτιδα και την βλενόρροϊαν.

CRÈME DE BEAUTÉ NARCISSE ΚΡΕΜΑ ΝΑΡΚΙΣΟΣ

Δι' αυτήν άρκεί διά κάθε κυ- ρίαν και δεσποινίδα ή πιστο- πείσεις του διασημού καθηγη- τού δερματολόγου της Βιέννης κ. ERNEST FINGER

Δήλωσης του κ. Καθηγητού:
Hofrat Univers.-Professor
Med. un. Dr. Ernest Finger
I. Spiegelgasse 10.
Sprechstunden am Wochentagen von 2 bis 4 Uhr.

Je recommande ce Cosmétique
à mes chères amies et à
tous mes amis
1/2

«Συνιστώ την Κρέμαν Ναρσίς
ως τό πλέον έξαιρετον μέσον
περιποίησης του δέρματος».
Πωλείται παντού.
Φαρμακείον Άλεξίου Όμόνοια
Φαρμακείον Κωνσταντίνου
λεωφόρος Γεωργίου Α' 3
Πειραιά.

ΣΑΠΟΥΝΙ - ΚΡΕΜΑ - ΠΟΥΑΡΑ EDELWEISS CENTEBAIS

Είναι τό απαραίτητον Τρίο
διά την τουαλέττα των Κυριών.
Δίδουν όραιότητα, δροσερό-
τητα και άπαλότητα εις τό
δέρμα και άφίνουν ένα γλυκό
ναι άρωμα.

ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ (ΟΜΟΝΟΙΑ)

**ΔΙ' ΟΛΟΥΣ
ΤΟΥΣ ΠΟΝΟΥΣ**
Τό Σλόανς Λίνιμεντ άφαι-
ρεί τόν πόνον τελείως. Με-
ταχειρισθήτε τουτοδι' όλως
τάς έξαρθρώσεις στρεβλώ-
σεις ρώλων, πόνους της
ράχως, ρευματικούς πό-
νους και κρυολογήματα
του στήθους.
**ΤΟ ΣΛΟΑΝΣ
ΣΤΑΜΑΤΑ ΤΟΝ
ΠΟΝΟΝ**
1744

Ή πανάδες και τά στίγματα άσχημίζουν τό πρόσωπον
μέ τό **EAU AMERICAINE** δά καθαρι-
σετε και τό τελευταίον στίγμα και την τελευταίαν πανά-
δα του προσώπου σας.
Τό **EAU AMERICAINE** πωλείται εις όλα τά καλά Φαρμακεία και
Μυρωπαλεία Γεν. Άντιπρόσωπος **I. M. ΚΑΝΖΟΥΧ**
Στοά Πεσματζόγλου 3, ΑΘΗΝΑΙ

ΕΖΑΝΩΦΕΛΗ
κατά
των έλωδων
πυρετών
ΦΕΛΙΤΣΕ ΜΠΙΣΛΕΡΗ & Σ.ΐ
— ΜΙΛΑΝΟΝ —
τελεία θεραπεία έντός 15 ήμερών.
ΚΟΡΣΕΛΕΣ-ΖΟΝΕΣ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΤΟ Ο' ΚΑΠ
άνεστάτωσε όλο τόν κόσμο, διότι απέδειξε ότι είναι
ή μόνη σκευασία ή όποία έντός δύο ήμερών έξαφα-
νίζει την πλέον επίμονον πιτυρίδα και σταματά την
πτώσιν των μαλλιών.
Τό Ο' ΚΑΠ είναι τό αποτέλεσμα είκοσαετούς
συνεχοūs εργασίας εις τά χημικά εργαστήρια της
Γαλλικής Έταιρίας **ΟΡΕΑΛ**
Γενικός Άντιπρόσωπος **I. M. ΚΑΝΖΟΥΧ**
ΣΤΟΑ ΠΕΣΜΑΤΖΟΓΛΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

ΤΑ ΑΥΤΟΒΙΟΜΗΧΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ της Ζοζεφίνας Μπαϊνερ

3. (Ή συνέχεια έκ
του προηγούμενου).
Ίδου ή οικογένειά
μου ή προμάμη, ή μά-
μη, ή μητέρα μου, ό ά-
δελφός μου και δυό ά-
δελφές. Ο πατέρας μου δέν έμμε μαζί μας:
ήρρεζάντε μακριά.
Ο πατέρας μου και ή μητέρα μου έγνωρί-
στηκαν στο σχολείο. Οι δικοί τους δέν ήθελαν
να τούς παντρεύουν. Αύτοί όμως παντρεύτη-
σαν και ήσαν φτωχοί, γιατί δέν τούς βοη-
θούσαν. Τούς έγκατέλειψαν μάλιστα. Ο πα-
τέρας μου και ή μητέρα μου έχωριστηκαν τό-
τε γιά να δουλέψουν και να ζήσουν ό καθέ-
νας μόνος του. Η μητέρα μου κατοικούσε μέ
την μάμη μου που ήταν επίσης πολύ φτωχή
ή έργάζτανε σκληρά ένθυμότητα καλά αβ-
τήν ήσαν ήμωνα πολύ μικρή: ήμαστε όλοι πολύ
φτωχοί.
Δέν μοιάζω διόλου μέ την μητέρα μου και
πολλόταρα άκόμα δέν μοιάζω μέ τόν πατέ-
ρα μου. Ο πατέρας μου ήταν Ίσπανός. Ή
προμάμη μου πέθανε, ή μάμη μου επίσης.
Ο πατέρας μου και ή δυό μου αδελφές έρ-
χόνταν τούς στέλλω ένα τσέκ κάθε μήνα.
Εκεί τώρα, γίγνα, καταλαβαίνετε... εί-
πα ό ερχομός στην οικογένειά μου.
Πέντε χρονών έπήγαινα στο σχολείο. Δέν
απορούσα να μείνω πολύ, έχτυπούμουν μέ ό-
λες της δασκάλες και όλες της μαθήτρες.
Δέν μ' άρεσε να μέ υποχρεώνουν να κάνω
τίποτ ή εκείνο. Έπρωτιμούσα πάντα την έλευ-
σία μου. Κι' έπειτα, μέ έμπόδιζαν να κά-
νω μουσικούς. Έν τούτοις τό πρόσωπο δέν
ήταν γιά να κοιμάται. Γιατί δέν κάμουν πιά
μουσικούς; Μήπως φοβούνται; Άλλά ό μο-
ρφομώς είναι ένα σπώρ. Ένα σπώρ έξ ίσου
πυρκαγιών και άναγκαίων όπως και τά άλλα.
Παρ' όλα αυτά, κι' όποτε από πολλές φι-
λινικίες, από τιμωρίες και άφού έλλαξα
κάποιες φορές σχολείο, γίγνα μια καλή
μαθήτριά, γιατί άρχισα να ένδιαφέρομαι εις
τό να μάθω. Κάθισα φρόνιμη κι' έμιαθα.
Ένωθα ιστορία' είναι κάτι που μέ γο-
ητεί. Ήθελα να μάθω ό,τι όλοι οι άνθρωποι
έκαν τών φυλών, έκαναν από τότε που ύπαρ-
ξο ή γή. Τούς βλέπει κανείς να άλλάζουν
ήνα από τό ένα φύλλο στο άλλο. Αυτό τό
πρόγραμμα είναι τό μόνο που μέ διασκεδάζει στα
βιβλία. Την εποχή εκείνη, έλάτρευα περισ-
σότερο άπ' όλα τούς βασιλιάδες και της βα-
σιλίσσης. Τούς άναιρεύμουν κάθε νύκτα. Ή-
θελα να δώ βασιλιάδες και βασιλίσσες μέ
κόρα και όσά, Μερικές φορές, έλαινα,
γιατί ήθελα κι' έγω να γίνω βασίλισσα. Οι
βασιλιάδες περπατούν άνάμεσα στα δέντρα
μου, μέ μετριά παπατσά. Έφορούσαν μα-
κριές μανδίες, τόσο μακρινές σαν τούς δρό-
μους, διόλκρους, και ή βασιλίσσες, ήταν Ξαν-
θές και κατέβαιναν από μεγάλες σκάλες. Και
τα σκαλιά αυτά ήσαν άτελείωτα. Έτσι ούτε
οι βασιλιάδες, ούτε ή βασιλίσσες έφταναν
ποτέ έως έμένα.
Ένωθα ό,τι ύπνηζαν και κακοί βασιλιάδες.
Από τό πρόγραμμα στην άρχή μέ εξέπληξε. Να
έτσι βασιλιάς και να είσαι κακός, αυτό δέν
ήσχυε να είναι. Αισθανόμουνα την έπιθυμία
να παύσω τούς κακούς βασιλιάδες. Ύστε-
ρα, έδοκα την υπόσχεση στήν ένωτά μου
να όταν θά γίνω μια μέρα δυνατή θά χτυπή-
σω όλους αυτούς, τούς βασιλιάδες που θά ελ-
λουν τούς φτωχούς.
Γιατί ήνα χορεύτρια; Γιατί έγεννήθηκα σε
μια πολύ φτωχή, γιατί έχωμνα άκόμη δέκα χο-
ρεύτρια, γιατί ήμουν πολύ κοντά στο πα-
τέρας μου χρόνια, γιατί πάντοτε έπείθημα να
είμαι κοντά στο θέατρο.
Στην Άγιο Λουδοβίκο, στο σπίτι της μητέ-
ρας μου, είχα διοργανώσει ένα μικρό θεατρό-
στο υπόγειο. Δέν ήμουν άκόμη δέκα χο-
ρεύτρια. Η αλλαία ήταν καμωμένη από κομμάτια
ρούχων, ραμμένα τό ένα κοντά στο άλλο. Εί-
χαν δέκα κερά πάνω σε άδεια κουτιά κονσερ-
βών από εφοδία της Νέας Ζηλανδίας.
Είχα έδω μουσαμμένα κερά, φώτιζαν τά
σκαλιά — Ένα κάθε τρία σκαλιά — γιά

να μπορούν να κατεβαίνουν. Τό κοινόν άτετε-
λείτο από μια δωδεκάδα κοριτσιών και άγο-
ριών, που κάθονταν όπου τήχανε, πάνω σε
άδειες κάσες ή σ' ένα παλτό πάγκο.
Έπαίξα έγώ, είχα κλέψει άπ' τη μητέρα
μου παπούτσια μέ ψηλά τακούνια, κι' ένα φό-
ρεμα κάτω από τό όποιον έχανόμουν, τόσο
ήταν φαρδύ και πλατύ. Έμοιαζα σαν να ή-
μουν αλμυλωτή μέσα σ' ένα σακί, μέσα σ'
ένα κοινοτόμιο άπ' αυτά που μεταχειρίζονται
οι δύτες.
Γιά να μπη κανείς στο θέατρό μου έπρεπε
να πληρώση... με καρφίτσα.
Είχε παράσται κάθε βράδυ.
Κι' έπειτα άπ' τά κερά έπηρε φωτιά τό φό-
ρεμά μου. Τό κοινόν έτρεξε να φύγη. Έμει-
να μόνη στο υπόγειο, μέ τη φωτιά, και μόλις
είχα τόν καιρό να γυθώ.
**

Άγαπούσα πάντα πολύ τό ζώα: Της γάτες,
τούς σκύλους, της παμμορφής, τούς παπαγά-
λους, τά βόδια, της κατσίκες. Όλα τά ζώα,
κι' αυτά άκόμα τά φειδιά. Έπαρνα σπύι μου
όλα τά έγκατέλειμμένα ή τά χαμένα ζώα
που συναντούσα. Η μητέρα μου τά άγαπούσε

Ή μητέρα μου έργάζτανε σκληρά...

έπίσης πολύ, αλλά είχαμε πολλά, και δέν γιά
ήθελε πιά. Τά πετούσε έξω. Τότε έβγαινα
πάλιν στο δρόμο, και μια που ή μητέρα μου
δέν ήθελε πιά τούς σκύλους και της γάτες
μόν μέσα στο δωμάτιο, κοιμήθηκα πολλές φο-
ρές μέσα στο υπόγειο μαζί μέ τούς σκύλους
μου και της γάτες μου, άφού πρώτα μύρωσα
μαζί τούς τό φτωχικό δειπνο μου. Δέν άγαπώ
όμως τά ποτινια: είναι υποκριτικά. Τά γνω-
ρίζω πολύ καλά, γεννιούνται μέ κολοπή ουρά.
Εξώω καλά πως γίνονται πάνω στην κυλιά
τους, πως στέκονται, ακούουν, τρέχουν, φεύ-
γουν, ξανάρχονται.
Όταν ήμουν 10 χρονών έκανα ένα ταξί-
δάκι στη Φιλαδέλφεια μέ την μάμη μου.
Τώρα έχω επτά σκύλους, τρεις γάτες, ένα
γουρούν, ένα παπαγάλο, δυό παπαγάλινες,
δυό κατσίκες, ένα χνουδωτό και ένα φειδί,
που μοιάζει, όπως έχωμ χαμώ βαλμωμένα, σαν
μια μεγάλη ύπογραφή. Τά ζώα μέ ένδιαφέρουν
και τά άγαπώ γιατί είναι άπλά και περιττά
και τά μικρά παιδιά. Δέν βρίσκετε ότι ή
κινήσεις των είναι ωραύτερες από της δικές
μας;
Έχω ένα γουρουνάκι που τό δονιάζω Άλ-
μπέρ. Ο μάγο ντ' ότέλ του καμπαρέ μου,
λέγεται επίσης Άλμπέρ, Άλμπέρ Τσατάγλια,
ένας άγαθότατος άνθρωπος και πολύ καλός
δουλευτής. Είναι άλβητα πως δέν κερδίζει
και λίγα στην ύπηρεσία μου. Άγόρασε μάλ-

στα τελευταία κι' ένα
αυτόκνητο, που έδοκί-
μασα κι' έγω να τό
όδηγήσω, αλλά τί τό
θέτε, δέν τά καταφέ-
ρνω καλά.
Κιττάτε τόν Άλμπέρ, τό γουρουνάκι μου:
περπατάει παράξενα, άπ' τη μια πάντα στρέ-
φοντας τά όπισθία του, και κοινώντας τά αβ-
τιά του.
Ή γάτες άγαπούν τόν ιδρώτα τών ανδρών
και τών γυναικών, ό ιδρώς της διεγείρει —
θά τώχετε ήδη παρατηρήσει; — Ξεσκίζουν
και τρώνε τά φορεμένα άσπρόρουχα.
Άγαπώ επίσης της τυχαίες πόδες που πέρ-
νουν ή κοίτλες που δέν έχουν κοίκαλα...
Άλλες φορές γνωμένες άπ' την μια πάντα
άλλες φορές σκνιμένες προς τά έμπερος ή
προς τά πίσω, σαν μεθυσμένες...
Η κοίτλες και τά ζώα είναι τά μοντέλλα
που προτιμώ.
**

Κάθε Κυριακή έπήγαινα στο θέατρο γιά να
δω που χόρευαν... Τό εισιτήριο κόσταε 15
σέντες στο θέατρον Μάσχερ Βάσιγτον, ένα
μικρότατο θεατράκι μέ μια μικρούλη σκηνή.
Είχε μονάχα δυό θεωρεία, που έμοιαζαν σαν
δυό μεγάλα κοντιά γεμάτα κεφάλια και ένα
χλωμό φως φώτιζε τά πρόσωπα τών θεατών.
Παρατηρούσα προσεκτικά τούς διαφόρους
τρόπους τών χορών, αλλά δέν μου άρεσαν
ποτέ τά μπαλέττα. Έπίσης δέν μου άρεσαν
ποτέ ή χορευτήρες που περπατούν στην μέση
των ποδιών — τούτ, τούτ, Μοιάζουν μέ
κουτά πουλάκια. Είναι τραβιά! όπως και τά
μικρά φροντανάκια που φορούν.
Η Παβλόβα, ξέρετε, μου είναι άντιστροφή.

Νά ή παιδική μου ηλικία' δέν είχα κάλτσες.
Έχωμνα και έχορευα γιά να ζεσταθώ.
Εχασα να σάς πώ: μια από της πρώτες
μανιές που είχα, ήταν να μεταμφιεζόμια γιά
να βλέπω τί λένε οι άνθρωποι. Μεταμφιεζόμια
πολλές φορές και άκόμα τώρα μ' άρέσει κα-
ποτε, καποτε να άλλαζω φάτσα.
Περπατούσα άσκοπα στους δρόμους, κυ-
πούσα της πόρτες, ζητούσα ό,τι δήποτε και ή-
μωνα ευτυχής όταν έβλεπα πως με υποδέχον-
ταν πρόθυμα. Τότε, τώχνα.
**

Η μάμη μου ήταν χορδή, και φορούσε
μεγάλα λαιμόδια. Ντυνόμουν μέ κατι μα-
κριά, στυλά φορέματα, μέ φαρδιά μεταξοτά
μανίκια, ένα μεγάλο καπέλλο που είχε στη μέ-
ση μια μικρή τούφα γιά να μπαίνει ό κόσμος
της. Τό καπέλλο αυτό είναι τό άσφατερο
πρόγραμμα που είδα. Ήταν τόσο διασκεδαστικό
να τό βλέπυ κανείς. Φυσικά, μια μέρα μετρι-
φίστηκα σαν την μάμη μου, και άδρεσα κά-
ποτα κακωνότρηκα μαλλιά. Ντύθηκα μέ τό
μακρύ φόρεμα, και τό φαρδιά μανίκια, αλλά
δσο γιά τό καπέλλο... Θεέ μου! Ή ήταν έ-
κείνο! Άφήστε με να γελάσω!

Όταν έπήγαινα άκόμη στο σχολείο, έπαί-
ξα ή μάμη άνέβηκα σε βουδό πρόσωπο στο θέ-
ατρο δυό φορές τη βδομάδα, την Δευτέρα και
την Παρασκευή, υπό τη διεύθυνση της δέας
μου, μιας χοροδιδασκάλας, μαθής, κι' άνοικα
νύκτες.
Δέν είχα καιρό να κάνω ποδές, αλλά έ-
χωμνα ό,τι μπορούσα καλύτερο. Άφηνα τόν
έσωτό μου να τόν διενθνή ή μουσική.
Όταν με έρωτούσαν την ηλικία μου, μά-
ρεσε να τούς λέγω περισσότερα χρόνια άπ' τά
πραγματικά. Έξωδία 10 δολάρια την βδο-
μάδα. Άλλά της περισσότερες φορές δέν
είσομαι τιστε γιατί ή επιδείκνους δέν εί-
χε σούζε και τά οικονομικά του θεάτρου δέν
ήγαναν καλά.

Τέλος ήνα δεκαέξη χρονών. Έμεινάμνα
μέ μάς. Ήμωνα τόσο ψηλή και δυνατή, στα
δεκαέξη μου χρόνια, δσα είμαι και σήμερα,
μόνο που είχα μικρότερο στήθος.
(Η συνέχεια εις τό προσεχές).

ΕΝΑΣ ΗΡΩΪ

Το σενάριο της ταινίας αυτής, των φίλων Φερνάν Βέγγ είναι γραμμένο από τον κ. Φάλκ, σκηνοθετήθη δὲ ἀπὸ τὸν κ. Α. Σάντ-μπεργκ.

Τὸς κυριότερους ρόλους παίρνουν ἡ κ. Ντιομίρα Ζακομπίνι (Αλαιν), ὁ Κόστα Έκμαν (Μάρκ Βερνιέ), ἡ Καρίνα Μπέλ (Αννέτ), ὁ Φ. Κόρντερ (Μονταλού) καὶ ὁ Βάλτερ Ρίλλα (Ντέν Τρεσσάιγ).

Ἡ ὑπόθεσις ἐστὶ ὡς ἑξῆς : Ἦταν ἡ ἐποχὴ τῆς τρομοκρατίας στὴν Γαλλία καὶ ἦταν δύσκολο στὴν ἀριστοκρατία νὰ ζήσῃ χωρὶς νὰ ἀπειληθῇ μὲ ὅλες τῆς κατηγορίας καὶ μὲ ὅλα τὰ μαρτύρια. Στὸ Παρίσι, ἡ κομῆσσα Αλαιν ντὲ λ' Έστουάλ κατ'ὀρθον νὰ ζῇ πολὺ δύσκολα, μαζί μὲ τὴν καμαριέρα τῆς Αννέτ. Εὐτυχῶς ποὺ εἶχε κοντὰ τῆς τὴν εὐθυμὴ καὶ ἐπιδέξια αὐτὴ καμαριέρα. Αὐτὴ ἦταν ἕνας ἀντιπροσπαμὸς στὴς κακὲς ὥρες ποὺ βρισκόταν ἀναγκασμένη νὰ περῶν. Τὰ βάζαν καὶ ἡ πίκρα τῆς λιγότευαν στὸ ἀντίκρισμα τῶν σαρκινίων καὶ ματιῶν τῆς νέας καὶ ἀπὸ τὰ χαρούμενα γέλοια τῆς. Ὡς τόσο μιὰ μέρα ἀκούστηκαν ξαφνικὰ κτυπήματα στὸ παράθυρο καὶ ἕνα γράμμα εἰς τὴν ὑπογραφή τοῦ Έρνέστ ντὲ Τρεσσάιγ, ἐνὸς ἀπὸ τοὺς φυγάδες ἀριστοκράτες, ποὺ εἶχε καταταχθῇ στὸν αὐστριακὸ στρατό. Στὸ γράμμα αὐτὸ, ὁ Έρνέστ ἐνθουσίαζε στὴν Αλαιν ὅτι οἱ γονεῖς τῆς εἶχαν ἀποφασίσει νὰ τοὺς παντρεύουν κ' ἐπρόσθετε, ὅτι εἶχε ἔλθῃ ἡ ὥρα νὰ πραγματοποιήσουν τὸ ὄρατο αὐτοῦ ὄνειρο. Εἰδοποιούσε τὴν Αλαιν ὅτι πῆγαινε στὸν οἰκονομικὸ πύργο τῆς Τριονιλλί γιὰ νὰ κἀνῃ αὐτὸ τὸν γάμο. Ἀλλὰ τὸ πρῶμα δὲν ἦταν τόσο εὐκόλο. Ἐπειδὴ οἱ ἀριστοκράτες ἐπεστῆρυνται ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ἦταν δύσκολο νὰ βγάλῃ κανεὶς διαβατήρια, καὶ ἡ σκέψις νὰ ζητήσῃ τὸ ἐπίσημο αὐτὸ ἔγγραφο ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς τρομοκρατίας ἀγδίαζε τὴν ἀριστοκράτισσα Αλαιν.

— Δὲν θέλω νὰ ζήτῃσθαι τίποτα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, ἔλεγε : δὲν μπορῶ νὰ τοὺς κἀνω κολλημένα καὶ παρακάλα.

— Τότε, ἀπήντησε ἡ Αννέτ, ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ, θέλετε νὰ χῆσετε τὸν κ. ντὲ Τρεσσάιγ.

— Ὀχι, εἶπε ἡ Αλαιν, δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς αὐτόν.

Πῶς νὰ τὰ καταφέρω ; ἐμβόρισε ἡ Αννέτ.

— Δὲν ξέρω, κύτταξε ἐσὺ.

Τὰ μάτια τῆς Αννέτ φωτίσθηκαν καὶ εἶπε μὲ φωνὴ γεμάτῃ χάρι.

— Εὐρέστε καλά, δεσποινίς, ὅτι εἶμαι πρόθυμη νὰ τὰ ρυθονιδυνέωσθαι ὅλα γιὰ σᾶς. Ἐγὼ θὰ ζήτῃσθαι τὸ διαβατήριό σας.

— Πῶς θὰ τὰ καταφέρω ;

— Εἶναι ἀπλοῦστατο, ἀπήντησε ἡ πονηρὴ καμαριέρα. Θὰ περάσω γιὰ νδὶς Αλαιν ντὲ λ' Έστουάλ καὶ σεῖς, θὰ φορέσετε τὰ φορέματα τῆς ὑπηρετίας.

Ἡ νέα ἔκανε ὅπως εἶχε πῇ. Ἐβλεπε τὰ φορέματα τῆς κυρίας τῆς καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσουμε ὅτι εἶχε πολὺ καλὴ ἐμφάνισι καὶ ὅτι θὰ τὴν ἐπαίρνε κανεὶς εὐκόλα γιὰ ἀριστοκράτισσα. Πῆγε στὸ σπίτι τοῦ πολίτου Μονταλού, ἐνὸς φανατικῶ ἀδιάλλακτου δημοκράτου, ποὺ δὲν συγκινούσε καθόλου ἡ ὁμορφιά ἐνὸς μεϊδιάματος, ἡ χάρις μιᾶς ὡραίας γυναίκας. Γι' αὐτὸ δέχθηκε τὴν χαριτωμένην Αννέτ μὲ γκρινιάρικο τρόπο, καὶ ἡ καμαριέρα ἔφυγε ἀπρακτος.

Ὁ πολίτης Μονταλού ἀρνῆθηκε νὰ διαβάσῃ τὴν αἴτησι ποὺ τοῦ εἶνε ἡ Αννέτ. Ἡ δὲ νέος γύριζαν σπῆτι μὲ ἄδεια χέρια καὶ πολὺ ἀπογοητευμένες, ἀλλ' ἡ καλὴ τυχὴ τῆς ἔκανε νὰ πάρουν ἄλλο δρόμο καὶ θγαίνοντας ἀπὸ τοῦ Μονταλού, βρέθηκαν στὴν αἰθουσα ὅπου εἶχε συνέλθει ἕνα πολὺ ἐκτετατὸ συμβόλιο. Στὴν θύρα τῆς πολυμικῆς ὁμηγύρεως, παρήχθηκαν καὶ ἡ δὲ καὶ ἕνας συνταγματάρχης τοῦ ἐπαναστατικῦ στρατοῦ, ὁ Μάρκ Βερνιέ, ὁ ὁποῖος εἶδε τὴν παραχρῆ τους, στήλωσε γιὰ νὰ τῆς εἰσελθῇ τὸν δρόμο τους.

Αὐτὸς συνώδεσε τῆς δὺς γυναῖκες ἕως τὸ γραφεῖο τοῦ ἐπιτρόπου Μονταλού καί,

Ἡ Ντιομίρα Ζακομπίνι στὸν ρόλο τῆς Αλαιν ὡς ἀντιπρεζιάς.

ἐπειδὴ αὐτὸς ἀπουσίαζε, ὁ Μάρκ Βερνιέ συνένεταξ ὁ ἴδιος τὰ δὺς διαβατήρια. Ἐνῶ ἔγραφε, τὰ μάτια του σηκώνονταν συχνὰ ἀπὸ ἀσπρὴ σελίδα γιὰ νὰ κυττάσουν, γεμάτα τρυφερότητα, τὴν ὡραία καμαριέρα καὶ τὴν Αλαιν, ἡ ὁποία ἐνοίωθε τὸν ἑαυτὸ τῆς συγκινημένο ἀπὸ τὸ τρυφερό, καὶ ὑπερήφανο αὐτὸ βλέμμα.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην κατέφθασε ὁ Μονταλού, ὁ ὁποῖος ζήτησε ἐξηγήσεις. Ὁ Μάρκ Βερνιέ τοῦ τῆς εἶωσε καὶ σὲ λίγο τὰ δὺς διαβατήρια ὑπογράφηκαν.

Μόλις ἔφθασε στὸν πατρικὸ πύργο, ἡ Αλαιν ἄρχισε ἀμέσως νὰ ἐτοιμάζεται γιὰ τὴν τελετὴ τοῦ γάμου, ποὺ θὰ γίνονταν μόλις θὰ παρουσιαζόταν ὁ Έρνέστ ντὲ Τρεσσάιγ. Ὁ

Μάρκ Βερνιέ, ὁ ὁποῖος εἶχε νὰ περῶν, ἔλεγε : — Σῶστε με ἀπὸ τὴν νερό.

Σ' αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ Μάρκ Βερνιέ, ποὺ τῆς με ὀκτώ.

Ἡ νερόπῃ σᾶς κάνει νὰ περῶν ; Μὲ τὴν ἐγνώσιμην ἀποφασίζω νὰ περῶν καὶ ἐνδεῶς νὰ περῶν καὶ ἐνδεῶς νὰ περῶν.

Σὲ λίγο ἡ Αλαιν ἐξήγησε τὴν ἀποφασίαν της, καὶ ὁ Μάρκ Βερνιέ, ποὺ τῆς με ὀκτώ, εἶχε ἀποφασίσει γιὰ τὴν ἀποφασίαν της.

Ἡ Αλαιν ντὲ λ' Έστουάλ, ποὺ τῆς με ὀκτώ, εἶχε ἀποφασίσει γιὰ τὴν ἀποφασίαν της.

Ἡ Αλαιν ντὲ λ' Έστουάλ, ποὺ τῆς με ὀκτώ, εἶχε ἀποφασίσει γιὰ τὴν ἀποφασίαν της.

Ἡ Αλαιν ντὲ λ' Έστουάλ, ποὺ τῆς με ὀκτώ, εἶχε ἀποφασίσει γιὰ τὴν ἀποφασίαν της.

Ἡ Αλαιν ντὲ λ' Έστουάλ, ποὺ τῆς με ὀκτώ, εἶχε ἀποφασίσει γιὰ τὴν ἀποφασίαν της.

Ἡ Αλαιν ντὲ λ' Έστουάλ, ποὺ τῆς με ὀκτώ, εἶχε ἀποφασίσει γιὰ τὴν ἀποφασίαν της.

Ἡ Αλαιν ντὲ λ' Έστουάλ, ποὺ τῆς με ὀκτώ, εἶχε ἀποφασίσει γιὰ τὴν ἀποφασίαν της.

Ἡ Αλαιν ντὲ λ' Έστουάλ, ποὺ τῆς με ὀκτώ, εἶχε ἀποφασίσει γιὰ τὴν ἀποφασίαν της.

Ἡ Αλαιν ντὲ λ' Έστουάλ, ποὺ τῆς με ὀκτώ, εἶχε ἀποφασίσει γιὰ τὴν ἀποφασίαν της.

Ἡ Αλαιν ντὲ λ' Έστουάλ, ποὺ τῆς με ὀκτώ, εἶχε ἀποφασίσει γιὰ τὴν ἀποφασίαν της.

Ἡ Αλαιν ντὲ λ' Έστουάλ, ποὺ τῆς με ὀκτώ, εἶχε ἀποφασίσει γιὰ τὴν ἀποφασίαν της.

Ἡ Αλαιν ντὲ λ' Έστουάλ, ποὺ τῆς με ὀκτώ, εἶχε ἀποφασίσει γιὰ τὴν ἀποφασίαν της.

Ἡ Αλαιν ντὲ λ' Έστουάλ, ποὺ τῆς με ὀκτώ, εἶχε ἀποφασίσει γιὰ τὴν ἀποφασίαν της.

Ἡ Αλαιν ντὲ λ' Έστουάλ, ποὺ τῆς με ὀκτώ, εἶχε ἀποφασίσει γιὰ τὴν ἀποφασίαν της.

Ἡ Αλαιν ντὲ λ' Έστουάλ, ποὺ τῆς με ὀκτώ, εἶχε ἀποφασίσει γιὰ τὴν ἀποφασίαν της.

Ἡ Αλαιν ντὲ λ' Έστουάλ, ποὺ τῆς με ὀκτώ, εἶχε ἀποφασίσει γιὰ τὴν ἀποφασίαν της.

Ἡ Αλαιν ντὲ λ' Έστουάλ, ποὺ τῆς με ὀκτώ, εἶχε ἀποφασίσει γιὰ τὴν ἀποφασίαν της.

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Ἐνῆτο πάλι συζητήσας τῆς προάλλες σ' ἕνα σαλὸν περὶ τοῦ ἀν κρήνην ἔχῃ ἕνα ἀνδρόγυνον παῖδα ἢ ὄχι. Ἡ περισσότερες κυρίες ὑπεστήριζαν ὅτι πρέπει, διότι ὁ προορισμὸς τοῦ γάμου εἶναι κλπ. κλπ. Τὰ τετουμενά, τὰ ὁποῖα εἶναι σὲ ὅλους γνωστά, μὰ ἄλλῃ μερὶς κυριῶν ὑπεστήριζαν ὅτι τὰ παῖδα χρειάζονται γιὰ νὰ ἀποδοῦν τὸν δεσμό μεταξὺ τῶν δύο συζύγων καὶ μὴ ξενὴ κυρία, ποὺ εἶχε ἀκούσει ὅλες τὰς γνώμης χωρὶς νὰ πῇ λέξιν, ἀπεφάσισε ἐπὶ τέλος νὰ πῇ καὶ τὴν ἰδικὴ τῆς γνώμη.

Ἐγὼ δὲ δὲσκα, εἶπε, ὅτι τὸ ζήτημα αὐτὸ εἶναι ἀρκετὰ σπουδαῖο, ὥστε νὰ μπορῇ νὰ λυθῇ μὲ τὴν ἐπιστημονικὴν ἀντιμετώπιση. Τί θὰ πῇ πρῶτον ἢ δὲν πρέπει. Τὸ ζήτημα αὐτὸ ἀνδρόγυνον τί εἶναι ;

Ἐν ναι, τότε εἶς ἔχῃ παῖδα, ἂν ὄχι, τότε εἶς μὴ ἀποκτήσῃ, διότι εἶναι ἐντελὲς παῖδα νὰ κἀνῃ δυστυχίαν ὑπάρχει, στὴς ὁποῖες θὰ εἶναι ἀνίκαν νὰ δώσει τὴν πνευματικὴν ἀντιλήψιν τῆς ζωῆς. Ὁ Ρισσὲν, εἰς τὰ ποιήματά του τὰ φέρωνται τὸν ἴδιον ἔκπληκτον καταστάσει μὲ λόγια ἀρκετὰ ὡς τὸς γονεῖς ποὺ φέρωνται εἰς τὸν κόσμον παῖδα χωρὶς καμμίαν ἐπίγνωσιν τῆς ἐθιμῆς ποὺ λαμβάνουν καὶ βρισκῶν ὅτι εἶναι ἀπὸ τοῦ κόσμου.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν διατήρησιν τοῦ συζυγικοῦ δεσμοῦ, ἀλλοίμονον ἂν πρῆται νὰ διατηρηθῇ μὲ τὰ παῖδα. Τότε κατανατῶν ὑποχρεώσεως, ἐπιβεβλημένων καθήκον καὶ αὐτὰ τὰ δὺς δὲν ἔχουν καμμίαν σχέσιν μὲ τὸ αἴσθημα ποὺ πρέπει νὰ συνδεῖ δύο συζύγους.

Ἀποφασίζω δὲ τὸ ἀνδρόγυνον ποὺ τὰ ἐνῶν ἢ παρουσία καὶ μόνον τῶν παιδιῶν, καὶ ὄχι ἢ ἀγάπῃ καὶ ἡ ἐκτίμησις τοῦ ἐνὸς συζύγου πρὸς τὸν ἄλλον.

Ε. Ἡ ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

Ἡ μὴ εἶναι κατὰ ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ χαλῇ ἕνα ὥραιο πρόσωπο ἔσται καὶ ἂν εἶναι μιὰ τέλεια, ἐνθὺ δὲν ὥραιο καὶ ἂν εἶναι μιὰ μὴ δὲν εἶναι ἱκανὴ νὰ κἀνῃ ὥραιο ἕνα πρόσωπο ὅλον.

Τὰ παῖδα ἔχουν πολλὰς φορὲς τὴν συνήθειαν νὰ σκαλίζουν τὴν μὴτην καὶ αὐτὸ καταστρέφει ἐντελὲς τὸ σχῆμα τῆς μὴτης. Γι' αὐτὸ δὲσκα σὺν μὴτην ποὺ δὲν ἦσαν ἐκ φύσεως ἀρχικῶς καὶ ἔχουν παραμορφωθῇ ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ ἐλαττωματός.

Ἡ μὴτη εἶναι τὸ ὄργανον, μὲ τὸ ὁποῖον ἀναπτύσσονται, ὥστε συνήθισται τὰ παῖδα σὰς νὰ ἀναπτύσσονται μὲ τὴν μὴτη καὶ ὄχι μὲ τὸ στήθος.

Κάθε πρῶτον ὅταν ξεπνᾶτε, ρουφᾶτε ἀπὸ τὴν μὴτη νερὸ κ' ἄλλαν εἶναι πολὺ ὠφέλιμη γιὰ τὰ ἀναπτυκτικὰ ὄργανα καὶ κρατεῖ καθαροὺς τὴν συγκοινωνία μὴτης καὶ λάρυγγος.

Τὸ κοκαλίσμα τῆς μὴτης ἔρχεται ἀπὸ κακὴν ἀκαταστάσιν τοῦ αἵματος καὶ κακὴν χώνευσιν τοῦ ἀφελῶν ὅπως σχετικῶς αἱ πλῆσιες μὲ ζεστὸ νερὸ καὶ ἡ ἐσωτερικὴ ἐκάλειψις τῶν ρωθῶν μὲ βαλερίνην μαντολέ.

ΜΟΔΑ

Εὐτυχῶς ὁ καιρὸς διορθώνεται πότε-πότε κ' εἶναι θὰ μᾶς ἐπιδρῇ νὰ φορέσωμε τῆς ντεμὶ σαλὸν τουαλέττες μας, ἡ ὁποῖες ἐκινδυνεύουν πρὸς στιγμὴ νὰ μείνουν στὸ ντουλάκι. Ἀπλῶς ὅμως ὁμοῦ μὲν τοιαύτων, ἀλλὰ κυρίως εἰς τὴν περὶ ἐπανορθοῦν πορεύεται. Ἡ τουαλέττες εἴτε καλοκαιρινῆς εἶναι, εἴτε ντεμὶ σαλὸν, εἴτε χειμερινῆς, εἶναι πάντοτε ἀπὸ μετὰξωτὸν βρασιὸν καὶ ὅλη τὴν διαφορά τῆς ἐποχῆς τὴν ἐπισημαίνουμε μὲ τὰ διάφορα ἐκτενῶς τὰ ὁποῖα διακρίνονται εἰς τρεῖς κατηγορίας : εἰς καλοκαιρινὰ, ντεμὶ σαλὸν καὶ χειμερινὰ. Τὰ καλοκαιρινὰ μποροῦν νὰ εἶναι καὶ ἀπὸ λεπτὸ μῆλλινο βρασιὸν, τὰ ντεμὶ σαλὸν εἶναι ἀπὸ μῆλλινο βρασιὸν καὶ τὰ χειμω-

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Ἐνῆτο πάλι συζητήσας τῆς προάλλες σ' ἕνα σαλὸν περὶ τοῦ ἀν κρήνην ἔχῃ ἕνα ἀνδρόγυνον παῖδα ἢ ὄχι. Ἡ περισσότερες κυρίες ὑπεστήριζαν ὅτι πρέπει, διότι ὁ προορισμὸς τοῦ γάμου εἶναι κλπ. κλπ. Τὰ τετουμενά, τὰ ὁποῖα εἶναι σὲ ὅλους γνωστά, μὰ ἄλλῃ μερὶς κυριῶν ὑπεστήριζαν ὅτι τὰ παῖδα χρειάζονται γιὰ νὰ ἀποδοῦν τὸν δεσμό μεταξὺ τῶν δύο συζύγων καὶ μὴ ξενὴ κυρία, ποὺ εἶχε ἀκούσει ὅλες τὰς γνώμης χωρὶς νὰ πῇ λέξιν, ἀπεφάσισε ἐπὶ τέλος νὰ πῇ καὶ τὴν ἰδικὴ τῆς γνώμη.

Ἐγὼ δὲ δὲσκα, εἶπε, ὅτι τὸ ζήτημα αὐτὸ εἶναι ἀρκετὰ σπουδαῖο, ὥστε νὰ μπορῇ νὰ λυθῇ μὲ τὴν ἐπιστημονικὴν ἀντιμετώπιση. Τί θὰ πῇ πρῶτον ἢ δὲν πρέπει. Τὸ ζήτημα αὐτὸ ἀνδρόγυνον τί εἶναι ;

Ἐν ναι, τότε εἶς ἔχῃ παῖδα, ἂν ὄχι, τότε εἶς μὴ ἀποκτήσῃ, διότι εἶναι ἐντελὲς παῖδα νὰ κἀνῃ δυστυχίαν ὑπάρχει, στὴς ὁποῖες θὰ εἶναι ἀνίκαν νὰ δώσει τὴν πνευματικὴν ἀντιλήψιν τῆς ζωῆς. Ὁ Ρισσὲν, εἰς τὰ ποιήματά του τὰ φέρωνται τὸν ἴδιον ἔκπληκτον καταστάσει μὲ λόγια ἀρκετὰ ὡς τὸς γονεῖς ποὺ φέρωνται εἰς τὸν κόσμον παῖδα χωρὶς καμμίαν ἐπίγνωσιν τῆς ἐθιμῆς ποὺ λαμβάνουν καὶ βρισκῶν ὅτι εἶναι ἀπὸ τοῦ κόσμου.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν διατήρησιν τοῦ συζυγικοῦ δεσμοῦ, ἀλλοίμονον ἂν πρῆται νὰ διατηρηθῇ μὲ τὰ παῖδα. Τότε κατανατῶν ὑποχρεώσεως, ἐπιβεβλημένων καθήκον καὶ αὐτὰ τὰ δὺς δὲν ἔχουν καμμίαν σχέσιν μὲ τὸ αἴσθημα ποὺ πρέπει νὰ συνδεῖ δύο συζύγους.

Ἀποφασίζω δὲ τὸ ἀνδρόγυνον ποὺ τὰ ἐνῶν ἢ παρουσία καὶ μόνον τῶν παιδιῶν, καὶ ὄχι ἢ ἀγάπῃ καὶ ἡ ἐκτίμησις τοῦ ἐνὸς συζύγου πρὸς τὸν ἄλλον.

Ε. Ἡ ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

Ἡ μὴ εἶναι κατὰ ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ χαλῇ ἕνα ὥραιο πρόσωπο ἔσται καὶ ἂν εἶναι μιὰ τέλεια, ἐνθὺ δὲν ὥραιο καὶ ἂν εἶναι μιὰ μὴ δὲν εἶναι ἱκανὴ νὰ κἀνῃ ὥραιο ἕνα πρόσωπο ὅλον.

Τὰ παῖδα ἔχουν πολλὰς φορὲς τὴν συνήθειαν νὰ σκαλίζουν τὴν μὴτην καὶ αὐτὸ καταστρέφει ἐντελὲς τὸ σχῆμα τῆς μὴτης. Γι' αὐτὸ δὲσκα σὺν μὴτην ποὺ δὲν ἦσαν ἐκ φύσεως ἀρχικῶς καὶ ἔχουν παραμορφωθῇ ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ ἐλαττωματός.

Ἡ μὴτη εἶναι τὸ ὄργανον, μὲ τὸ ὁποῖον ἀναπτύσσονται, ὥστε συνήθισται τὰ παῖδα σὰς νὰ ἀναπτύσσονται μὲ τὴν μὴτη καὶ ὄχι μὲ τὸ στήθος.

Κάθε πρῶτον ὅταν ξεπνᾶτε, ρουφᾶτε ἀπὸ τὴν μὴτη νερὸ κ' ἄλλαν εἶναι πολὺ ὠφέλιμη γιὰ τὰ ἀναπτυκτικὰ ὄργανα καὶ κρατεῖ καθαροὺς τὴν συγκοινωνία μὴτης καὶ λάρυγγος.

Τὸ κοκαλίσμα τῆς μὴτης ἔρχεται ἀπὸ κακὴν ἀκαταστάσιν τοῦ αἵματος καὶ κακὴν χώνευσιν τοῦ ἀφελῶν ὅπως σχετικῶς αἱ πλῆσιες μὲ ζεστὸ νερὸ καὶ ἡ ἐσωτερικὴ ἐκάλειψις τῶν ρωθῶν μὲ βαλερίνην μαντολέ.

ΜΟΔΑ

Εὐτυχῶς ὁ καιρὸς διορθώνεται πότε-πότε κ' εἶναι θὰ μᾶς ἐπιδρῇ νὰ φορέσωμε τῆς ντεμὶ σαλὸν τουαλέττες μας, ἡ ὁποῖες ἐκινδυνεύουν πρὸς στιγμὴ νὰ μείνουν στὸ ντουλάκι. Ἀπλῶς ὅμως ὁμοῦ μὲν τοιαύτων, ἀλλὰ κυρίως εἰς τὴν περὶ ἐπανορθοῦν πορεύεται. Ἡ τουαλέττες εἴτε καλοκαιρινῆς εἶναι, εἴτε ντεμὶ σαλὸν, εἴτε χειμερινῆς, εἶναι πάντοτε ἀπὸ μετὰξωτὸν βρασιὸν καὶ ὅλη τὴν διαφορά τῆς ἐποχῆς τὴν ἐπισημαίνουμε μὲ τὰ διάφορα ἐκτενῶς τὰ ὁποῖα διακρίνονται εἰς τρεῖς κατηγορίας : εἰς καλοκαιρινὰ, ντεμὶ σαλὸν καὶ χειμερινὰ. Τὰ καλοκαιρινὰ μποροῦν νὰ εἶναι καὶ ἀπὸ λεπτὸ μῆλλινο βρασιὸν, τὰ ντεμὶ σαλὸν εἶναι ἀπὸ μῆλλινο βρασιὸν καὶ τὰ χειμω-

Χειμωνιάτικο ἐπαινωφόρι μ' ἀκατονιστο μᾶκρος.

ΕΜΕΡΑΛΔΑ

Εὐτυχῶς ὁ καιρὸς διορθώνεται πότε-πότε κ' εἶναι θὰ μᾶς ἐπιδρῇ νὰ φορέσωμε τῆς ντεμὶ σαλὸν τουαλέττες μας, ἡ ὁποῖες ἐκινδυνεύουν πρὸς στιγμὴ νὰ μείνουν στὸ ντουλάκι. Ἀπλῶς ὅμως ὁμοῦ μὲν τοιαύτων, ἀλλὰ κυρίως εἰς τὴν περὶ ἐπανορθοῦν πορεύεται. Ἡ τουαλέττες εἴτε καλοκαιρινῆς εἶναι, εἴτε ντεμὶ σαλὸν, εἴτε χειμερινῆς, εἶναι πάντοτε ἀπὸ μετὰξωτὸν βρασιὸν καὶ ὅλη τὴν διαφορά τῆς ἐποχῆς τὴν ἐπισημαίνουμε μὲ τὰ διάφορα ἐκτενῶς τὰ ὁποῖα διακρίνονται εἰς τρεῖς κατηγορίας : εἰς καλοκαιρινὰ, ντεμὶ σαλὸν καὶ χειμερινὰ. Τὰ καλοκαιρινὰ μποροῦν νὰ εἶναι καὶ ἀπὸ λεπτὸ μῆλλινο βρασιὸν, τὰ ντεμὶ σαλὸν εἶναι ἀπὸ μῆλλινο βρασιὸν καὶ τὰ χειμω-

Χειμωνιάτικο ἐπαινωφόρι μ' ἀκατονιστο μᾶκρος.

ΕΜΕΡΑΛΔΑ

Εὐτυχῶς ὁ καιρὸς διορθώνεται πότε-πότε κ' εἶναι θὰ μᾶς ἐπιδρῇ νὰ φορέσωμε τῆς ντεμὶ σαλὸν τουαλέττες μας, ἡ ὁποῖες ἐκινδυνεύουν πρὸς στιγμὴ νὰ μείνουν στὸ ντουλάκι. Ἀπλῶς ὅμως ὁμοῦ μὲν τοιαύτων, ἀλλὰ κυρίως εἰς τὴν περὶ ἐπανορθοῦν πορεύεται. Ἡ τουαλέττες εἴτε καλοκαιρινῆς εἶναι, εἴτε ντεμὶ σαλὸν, εἴτε χειμερινῆς, εἶναι πάντοτε ἀπὸ μετὰξωτὸν βρασιὸν καὶ ὅλη τὴν διαφορά τῆς ἐποχῆς τὴν ἐπισημαίνουμε μὲ τὰ διάφορα ἐκτενῶς τὰ ὁποῖα διακρίνονται εἰς τρεῖς κατηγορίας : εἰς καλοκαιρινὰ, ντεμὶ σαλὸν καὶ χειμερινὰ. Τὰ καλοκαιρινὰ μποροῦν νὰ εἶναι καὶ ἀπὸ λεπτὸ μῆλλινο βρασιὸν, τὰ ντεμὶ σαλὸν εἶναι ἀπὸ μῆλλινο βρασιὸν καὶ τὰ χειμω-

Χειμωνιάτικο ἐπαινωφόρι μ' ἀκατονιστο μᾶκρος.

ΕΜΕΡΑΛΔΑ

Εὐτυχῶς ὁ καιρὸς διορθώνεται πότε-πότε κ' εἶναι θὰ μᾶς ἐπιδρῇ νὰ φορέσωμε τῆς ντεμὶ σαλὸν τουαλέττες μας, ἡ ὁποῖες ἐκινδυνεύουν πρὸς στιγμὴ νὰ μείνουν στὸ ντουλάκι. Ἀπλῶς ὅμως ὁμοῦ μὲν τοιαύτων, ἀλλὰ κυρίως εἰς τὴν περὶ ἐπανορθοῦν πορεύεται. Ἡ τουαλέττες εἴτε καλοκαιρινῆς εἶναι, εἴτε ντεμὶ σαλὸν, εἴτε χειμερινῆς, εἶναι πάντοτε ἀπὸ μετὰξωτὸν βρασιὸν καὶ ὅλη τὴν διαφορά τῆς ἐποχῆς τὴν ἐπισημαίνουμε μὲ τὰ διάφορα ἐκτενῶς τὰ ὁποῖα διακρίνονται εἰς τρεῖς κατηγορίας : εἰς καλοκαιρινὰ, ντεμὶ σαλὸν καὶ χειμερινὰ. Τὰ καλοκαιρινὰ μποροῦν νὰ εἶναι καὶ ἀπὸ λεπτὸ μῆλλινο βρασιὸν, τὰ ντεμὶ σαλὸν εἶναι ἀπὸ μῆ

ὁμοῦμεν καθήκον μας νὰ εὐχαριστήσομεν
 τοὺς ὁμοῦς ὅλους τοὺς ἀγαπητοὺς ἀναγνώστας
 καὶ ὁποῖοι εἶχαν τὴν καλωσύνην καὶ νὰ μᾶς
 ἐπιστολῶν τὸν ἐνθουσιασμό τους
 διὰ τὴν ἀγαπημένην τους διὰ τὴν τελευταία
 ἐκδοχήν μας, ἡ ὁποία ἐπικράλησε γενικὸν
 ἱκανοποίησιν. Ἰδιαίτερος εὐχαριστοῦμεν τοὺς
 πάντας ἀνταγοκρίτας μας, οἱ ὁποῖοι συνέ-
 λειψαν τὰς ἐνεργείας των εἰς τὴν ἐπιτυχίαν
 τοῦ βιβλίου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Τὸν πρωταθλητὴν προσεφώνησαν οἱ
Νομαρχεῖς Χρῖσ. Γ. Λελεκόπουλος, Π.
Νομ. Χ. Σακελλαρίου, Σπύρου Παπα-
Πλουτίου, Πεσιμώπουλος, Γ. Παπα-
κάσι και Γ. Βλαχά, διὰ δὲ τὴν ἐπιση-
μευτικὰν συναιτέσιαν τῆς νίκης με-
τὰ τὴν διάφορα ἀναμνηστικὰ δῶρα.

Ὁ πρωταθλητὴς συγκατανεύων ἐν-
τίθηται τοὺς προσφωνήσαντας, τοὺς ὁποί-
ους ἐκάλυψεν ἡχοκραυγὰ καὶ θρόνον ἐν
συγκάτῳ αὐτὸν εὐχόμενον νὰ τὸν ἐν-
ταῖς Ὀλυμπιονίκῃ.

Τὴν 12 π. μ. ἐνὰ αὐτοκίνητον γα-
ρὶ καὶ σπολισμενὸν με ὁδονο-
μῶς τὸν πρωταθλητὴν καὶ νὰ τὸν ἐν-
τὸ φτωχικὸν σπῆτι.

Δυστυχισμένο παιδί. —
 Ἐάν ἡ δυσσομία δὲν προέρχεται ἀπὸ τὰ δόν-
 τια σας, θὰ ἔχετε **δ ξ α ι ν α ν**, τῆς ὁποίας
 ἡ θεραπεία εἶναι μακρὰ καὶ ἐπίπονος, συν-
 σταμένη ἰδίως εἰς ὑπὸ τὴν βλενογόνον τῆς ρι-
 νὸς ἐνέργειαν ἐνέσεων.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

- Τὰ προηγούμενα φύλλα μας τιμῶνται δρ. 2,50 ἑκαστον.
- Παλαιοὶ τόμοι Α' καὶ Β' ἔτους δρ. 100 ἑκαστος.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ διὰ
τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τῆς
"Ἑβδομάδος", Ἐν Ἀμερικῇ,
New York News Agencies, General
O. Box 497, New York City. Ἐν
Ἑλλάδι: Κ. Περικλέους, Λεμεσσός
Κ. 69

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΓΚΟΛΦΕΣΤΟΣ

ΒΟΛΟΣ. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).—Πρὸ
μερῶν ἔφθασε στὴν πόλιν μας ἡ οὐρεττα
ἀριάνη-Τουῶ, καὶ ἀρχίζει τὴν παραστάσει
ἐν τῷ Δημοτικῷ Θεάτρῳ τοιοῦτοτρόπως
ὁ Δημοτικὸς μας Θεάτρων ἐναντιόλεπει ἡμέρας
ἑξῆς.

Η ὁπερὲτα Δοξάμνη-Τριγὰ ἔχει ζεστέλ-
τους Βολιώτες καὶ καθὲς ὁδοῦ παρατη-
ρεῖται ἀγρία κοιμιστοσύνη. Καὶ πολὺ δίκαια
δοξὴ γὰρ πρώτην φορά παρουσιάζεται στὴν
ἐκείνη μὲς θιασὸς ὁπερὲτα τόσοι ἄρτιως κα-
ταρτισμένοι, ἕνα θαυμαστό σύνολο. κοινὰ
ἐκείνη γνωστοὶ καὶ ἀπὸ ἄλλας ἐμφανίσεις,
ὡς καὶ Δοξάμνη-Τριγὰν καὶ κυρίαν Ἀφεντάκη.
Ἡ μὲν ἄλλη καλλιτεχνικὴ ἐμφάνισις, ἡ Δνίς

Μέχρι σήμερα πολλά έργα μάς έχουν
 άσει ἐπὶ σκηνῆς, ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος
 τες. ἐπιθεωρήσεις καὶ κομωδίες καὶ
 ἄλλα σχεδὸν τὰ πρόσωπα ἔχουν παρῆ-
 καλὰ εἰς τοὺς ὀλοὺς των.
 Ἐλπίζουμε ὅτι οἱ συνπολιταὶ μᾶς ἡ-
 νά υποστηρίξουν τὸν λαμπρὸν παρ-
 οὗ τόσοι μᾶς παρέχει ψυχάγωνται
 ἐκτὰ ἔργα ποὺ ἀναδιβάσει.

ΑΛΛΑΜΑΙ. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ)
 πρωΐαν τῆς Κυριαχῆς (6 Ὀκτωβρίου)
 εἰς τὸ Γυμναστήριον τοῦ Μουσικοῦ
 Συλλόγου ἡ τελετὴ ἐπὶ τῇ ἐνστάσει
 ποδοσφ. πειρῶν καὶ τῆς λειτουργίας

ὅσων ποδ. Σωματικῶν καὶ
 συνεκνωσθῆσαν τὰ συμβόλια
 ὄγων καὶ οἱ ποδοπαριστάται
 τῇ στολῇ καὶ μετὰ τῆς σφαιρᾶς
 0 π. υ. ἐνῆν ἡ προέσις τῶν
 ἀλφειοῦ καὶ τῆς αἰῶνος· (Αἰὶ)
 Ἐθνικῶν, Ἐνωσις Κωνσταντινου
 Ἐσθραβίου ποδ. τοῦ Συμβόλιου
 τῆς Ἐνώσεως. Μετὰ ταῦτα
 ἀντιπροσέδοις τῆς Ἐνώσεως· ἡ
 τοῦ. Μετ' ὃ ἐπαχλύθησαν οἱ
 ἀπὸ τῆς τῆς τῆς τῆς
 ἀπὸ τῆς τῆς τῆς τῆς
 ἀπὸ τῆς τῆς τῆς τῆς

Η συνάντησις Ἐνδοσῶς Καν-
 τού ἐγένετο τὸ ἀπόγευμα περὶ τὴν
 ὥραν πρὸ θαυμαπῶν τῶν κα-
 τὰ ἀποφροτέρων τῶν ὁμάδων. Κατὰ
 ἰδίους ἡμιχρόνιον ἀποφροτέραι τῶν
 πολὺ τεχνικά. Ἐκ τῶν δύο καλλισ-
 τῆς πλὴν ἡ ἀνεξέλεγκτη νικητὴς
 ἦν ἡ αἰ Ἐνδοσῶς Καν) πῶς ἐπὶ
 ἔναντι 2 τοῦ αἰ Ἐθνικοῦ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἡ Γαλιλαίον, Ἐδessa. Τὸ πρωτοεῖον
 ὁμιλῶν εἰς σχετικὰ συντάσεις πρὸς τοὺς
 ἁγίους εἰς τὰς ὁσίας παρακαλοῦμεν νὰ
 ἀποκριθῇ καὶ τὰς εὐχαρίας εὐχαρίστη. Εὐχα-
 ριστοῦμεν. — Θ. Θεοδοσίον, Βόλον. Ἡ ἑπα-
 ρχία δὲν καταπολεῖται εἰς πλείους πόλεις τῆς
 ἑλλάδος ἀν ἐνεργάσις μέχρι σήμερον δυ-
 ναμικῶς, τοῖνυντιον συντελεσὶς εἰς ἐκείνην
 ἀποκαταστά. Διὰ τὰς ἐνεργείας σας εὐχα-
 ριστοῦμεν θερμῶς. — Γ. Σβάραν, Σφόν.
 Ἡ ἐκ τῆς ἐπισηροφασίας ἐάν τὸ περὶ οὗ
 ὁ ἀντικείμενον ἔχει τὸ ἀναγερόμενον ὄνομα
 ἐν τῇ ἑκείνῃ τὸ ἐπώνυμον. Πάντως ἡ σχετική

Η "Εβδομάς" προκηρύσσει πανελλήνιον
 διαγωνισμό διὰ τὴν ἀνάδειξιν τῶν ὡραίων
 ἑλλήνων ἐλλήνων καλλι-
 τῶν.
 Ἡ ἀνάδειξις θύσεται τῇ Ἑλλάδι
 τοὺς Καλλιτέχνες, ὡς καὶ αἱ ΠΡΩΤΑΙ ΕΠΙ-
 ΔΕΙΞΕΙΣ, διὰ τοὺς ποδοπατοῦντας τὰ πρόσωπα τῶν
 ἀνδρῶν εἰς μίαν πρωτότυπον, ἐλληνικὴν ὑπό-
 κρισιν, τῆς καλῆς.
 ΑΓΝΩΣΤΗ ΜΕ ΤΗ ΓΚΡΙΖΑ ΓΟΥΝΑ
 (ἀνταρξία γραμμένον ἀπὸ τὸ ὄνομα
 διηγήσει τοῦ τόμου «Παλῆς Ἀγάτες»
 τοῦ κ. Ντέλφ Νιχάβ)

το γένος της οποίας ἡ «ΕΒΔΟΜΑΣ»,
προσέμεν ἐξόδον, συνεβλήθη ἡδη μετὰ τοῖς
ἐν τοῖς Κινηματογραφικοῦ Οἴκου Παραγω-
γῆς κ. Ε. Λέστερ.
Ἡ ταινία αὕτη, προβλήθησόμενη εἰς τοὺς
κινηματογράφους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν Ἑταρ-
χικῶν, τὴν ἔχει σποκάνν τινά γυναικίστην τὰς ἑλληνι-
κάς καλλονὰς εἰς τὸ Πανελλήνιον.

ΟΙ ΟΡΟΙ
Εἰς τὸν διαγωνισμόν αὐτὸν δύνανται νὰ συμ-
μετέσχουν ὅλοι οἱ Ἕλληνίδες. Πρὸς τὸν σκο-
πὸν αὐτὸν τὰ μᾶς ἀποστέλλουν ἐντὸς φακέλλου
ἐπὶ συστάσει, ἣ τὰ παραδώσουσιν εἰς τὸν
ἀρχισυντάξην μας, ἑννὰν ἀποδείξεως, μίαν ἢ κα-
ποτέρας φωτογραφίας τῶν, συνοδευομένης
ἐν μὲ τὸ ὄνομα τῶν κριτῶν, τὴν ἀκριβή

Ζητῇ ἐνάρξει τοῦ Γ' ἔτους της, ἡ «ΕΒΔΟ-
 ΜΙΑ» θὰ προσφέρῃ ἀπολύτως δω-
 ρεῖα καὶ ἐλεύθερον ταχυ-
 νομικῶν τελεῶν εἰς κάθε ἀνα-
 στήτη της ποῦ θὰ συμμορφωθῇ με-
 τὰ τοὺς ὅρους, ἀνὰ ἑνὰ ἵσον τόμον τῆς «Με-
 τὰ Βιβλιοθήκης» της

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΛΙΤΣΑΣ.,
 του κορυφαίου Έλληνας μυθιστοριογράφου
 κ. Γρηγορίου Ξενοπούλου (Έθνικὸ
 Ἰνστιτούτο Γραμμάτων.) Σελίδες 100
 1η βιβλιοπωλικὴ ἐκδόσεως δρ. 30

Η ἀποστολή θὰ γίνῃ ὡς ἐξῆς: Εἰς τὸ κατὰ
 μέρος τῆς σελλίδος αὐτῆς ὑπάρχει εἰδικὸν ἀπα-
 ραμμα με ἀριθμὸν 3, θὰ δημοσιευθῇ δὲ ἐν
 τῇ ἐκδόσει καὶ ἀποκόμματα με ἀριθμὸν 4. Τὰ ἀπα-
 ραμματα αὐτὰ ὡς καὶ τὰ ὑπ' ἀριθ. 1 καὶ

Ἰ. Ἀθ. Κομμάγιον, Πάτρας. Ἡ ὅσις πε-
ρὶ τῆς ὁποίας μὲς ἐροῦνται εἶναι τὰ ἀπομνη-
μονεῖα τῆς Ζοφίας Μπαίκερ, πού κα-
τεργήσαντο τοὺς ἀναγνώστους μας ἐν τῇ ὑπε-
ροχῇ ἀρελίκῃ τους. — Μ. Ντάβαρ, ἐνταῦθα.
Δ. Ε. Εὐστοχίου, Πειραιᾶ. Διὰ τὰ λῃθεῖα
τὸν ἐλθὺν τῆς Αἰτίας πρέπει καὶ συμμορφω-
θῆτε τ ε λ ε ῖ ω ς μὲ τοὺς δροὺς τοῦ σχε-
τικοῦ διαγωνισμοῦ. — Α. Γομνιά, ἐνταῦθα.
Στέλιτα ἕνα τοῖδραμον γραμματόσημον.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ
Ἡ ἐποπλή δὲν ἵσχυται πλέον. Ὡς πρὸς πρῶτα περὶ συνωνυμίας. Δι' ἐνεργείας σας εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.
Ν. Βέτταν, Πόρον, Ι. Πάλλον, Θεο)νάνην Χο. Χριστοδουλίαν, Σάμον, Κ. Παπαθήσην, Ἰωάννην, Ι. Ζολάναν, Χλόν, Δ. Βλάχον, Σέρος, Ι. Παπαγιαννίδην, Ἀγρίον, Ε. Δ. Λημνιδιάνην, Ἀναστασίαν, Α. Τσωνιν, Καλδίτσαν, Α. Νικάν, Κιάτον, Π. Σιακαντινὴν, Θήβαν, Π. Κασινοῦ, Μεσολόγγη, Ζ. Τροχάναν, Σιάτσαν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς δι' ἐνεργείας σας. Γ. Καραμάνη, Κιλκίς. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶτα δι' ἐνεργείας σας.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΘΙΚΩΝ ΚΑΛΛΟΝΩΝ
ΜΑΔΟΣ, (5^{ος})

διευθύνοντων των, καὶ τὴν χρονολογίαν τῆς φωτογραφίας.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐκτάστων λαμβανόμενων φωτογραφιῶν αὐτὸ ἀνιχνεύεται ὅτι δημοσιεύθη εἰς τὴν «ΕΒΔΟΜΑΔΑ», παρὰ ἀλλομεινὺν ὅπως ὅσα πηρὸν ἐκ τῶν συμμετεχόντων ἐν τῇ Διαγωνισμῶν δὲν ἦ θέλοντες οἰονόησθαι λόγον νὰ γίνῃ χρήσιμος τοῖς ἀνιχνεύοντες καὶ τῆς φωτογραφίας των, νὰ σημειώσιν τὴν ἐπαφύλαξιν των αὐτὴν ὅσθεν τῆς φωτογραφίας.

Εἰς τὴν ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΗΣ ἙΛΛΑΔΟΣ
ΚΥΗΣ ΚΑΛΛΟΠΗΣ, ὡς καὶ εἰς τὰς πρῶτας
ἐπαρχοῦσας ἡ «ΒΕΒΟΜΑΣ» θὰ προσφέρῃ
πλούσια δῶρα, τὰ ὅποια θὰ ἀναγγεῖλῃ
καρῶν.
Ἐκ τὸς αὐτῶν, ἕν ἡ ἐκλεγ-
σμένη Βασίλισσα καὶ ὅσαι ἐκ τῶν πρῶτων
ἐπαρχοῦσας θὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ γινώσι-
μῳ τῆς ταινίας, διαμένοντες εἰς ἐπαρχίαν,
«ΒΕΒΟΜΑΣ» ἀναλαμβάνει τὴν ὑποχρέωσιν
καταβάλλῃ τὰ ἔξοδα ταξιδίου μετ' ἐπιστροφῆς.

Ὁ Διαγονισμὸς Κινητῶν Ὑπομαρτυρῶν
 νῶν ἀπὸ ΛΗΞΗ τὴν 30ην Νῆδου ε. ἔ. Ἡ κα-
 σὶς τῆς Ἐπιστολῆς ἀπὸ ἀνακονοῦ τοῦ Α' ἔ-
 κατενέμερον τοῦ Δεκεμβρίου, ἀπὸ τὴν πο-
 τὴν δὲ Ἰανουαρίου θ' ὁρίσθη τοῦ γυμνασίου
 ταυρίας ἡ ὁποία ἀπὸ προβολῆς εἰς τὸν νυνὶ
 ποροφάν εἶναι τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου
 1930.

Σ ΜΟΣ ΔΩΡΟΝ

τῶν φύλλων 105—106, ποίησε καθε ἀναγνώστη
 νὰ τὰ ἀποκόψη καὶ νὰ συγκεντρώσῃ τὰ
 κατὰ σειρὰν. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως πρέπει
 συνεισησθῆναι καὶ με ἄλλους ἀναγνώστας μας
 νὰ φροντίσῃ καὶ ἄλλοι φύλλοι, τοὺς νὰ γίνωσι
 νανῶστας μας καὶ νὰ μαρτυροῦν τὰ ἀποκο-
 μύματα. Ἐτοί, ὅταν δὲν εἶχεν ἡ 4 δελτία ἡ
 γινώσται, ποὺ ὁ καθένας νὰ ἐξῇ δ μ ο ρ ὦ

σεράν, πρέπει να τα στείλουν, ἔντι
τά γράφειά μας (Νοτάρι 17, Ἀθήνας), ἐν-
συστημένῃς ἐπιστολῇς, περιλαμ-
νοῦσιν τὰ νόματα καὶ τὰς
κοιβεῖς διευθυνσεις τῶν
Κάθε ἀναγνώστης μὲς πὺν θὰ στείλῃ ἑ-
τὰ 4 ἀποκρίματα θὰ λάβῃ ἀμέσως καὶ ἀπο-
τὼς δορεῖν ἕνα τόμον «Ο ΓΑΜΟΣ
ΛΙΤΗΣΑΣ», ἀξίας διηλωματοληξῆς δε. 30.
Αἰτῶν ὅτι ἀναγνώστα πὺν θὰ στείλουν 20
ποζήματα θὰ πάρουν 5 βιβλία.

(Συνέχεια καὶ τέλος).

— Κάνετε λάθος, απήντησαν ο Δοσιέ εξα-
γορισμένος. Έγώ δεν εθύνονα όπως εσείς που
τον φόντο του "Αρνολντ και της Λαίδης Ίκα-
της. Και το μόνο σφάλμα μου είναι πως ε-
πρόσταται την ένοχο που θα πέθανε αν την
έγκυατέλιπα. Δεν έλλεγα τίποτε. Έργασθαι
για να ζω, και να εο σέρω. Ποιό διασκή-
ρσις θα μπορούσε να με καταβιάζει; Κι' οι
δημοσιογράφοι θα εξαάνουν τον ήρωισμό
και της θύτης μου. Αυτή εννοί η αλήθεια, και
σκέφονα καλά, Ρόζα!

Ἐκείνη δὲν ἀπάντησε. Ἐσκυψε τὸ κεφάλι καὶ ἔδινεστιρμε μερικὲς στιγμὲς σὲ συλλογὴν, σὰν νὰ εἶχε νὰ συγκεντρώσῃ τὴς σκέψεις της καὶ νὰ λάβῃ μὰ ἀπόφασιν. Ἐξαφνα σήκωσε ὀριμητικὰ καὶ περήφανα τὸ κεφάλι της, κίτταξε κατὰματτα τὸν Λοπέξ, καὶ ἔβγαλε μὰ στριγγιὰ φωνή, ξεψυχισμένη:

— Τώρα, ὅλα τέλειωσαν γιὰ μένα. Δὲν εἶμαι πᾶ στὴν διάθεσί σου, στὴν διάθεσι κα-
νενὸς στὸν κόσμο!

Ἡ Μαγικήνη που κρατούσε τὴν ἀνάλυση
της, ἔσφιξε ἀπότομα τὸ χέρι τοῦ Τζὼν Μπά-
ρετ, καὶ ψιθύρισε μὲ τρόμο:

— Θεέ μου, θα πήρε το δηλητήριο! Γρήγορα, έχωμε ανάγκη να όμολογήση!

Ο Έδων Μάρκοφ δὲν περίμενε καὶ τὴν συμβουλή αὐτὴ γιὰ νὰ πηδῇ ὁδοὺς κοντὰ στουσι δὴο μυστηριώδεις ἐραστὰς, καὶ προτείνοντας τὸ περίστροφόν του, νὰ πῇ στὸν Μάρκο:

— Μὴν καθῆθῃς, Δοτέ! Έχωμε ἀνάγκη, νὰ μάς πῇς πάλι τὴν ἱστορία σου, καὶ θὰ δοῦμε ἂν ὃ φίλοι σου ὃ δημοσιογράφοι θὰ σέ ἀναζητοῦν ἥρωα!

Τὴν ἄλλῃ μέρα, πρωτὶ-πρωτὶ ἡ ἐφημερίδες ἀ-
νήγγελλαν μὲ μεγάλα γράμματα τὴν ἀποφω-
νίστασιν τοῦ Μάλλοκου. Καὶ προσέθεταν ὅτι
τὴν εὐεutheria του, ἴσως-ἴσως δὲ καὶ τὴν ζωὴν
του ἀκόμα τὴν δρεῖλεν στὸ θάνατον, στὴν ἐξυ-
πνάδα καὶ στὴν ἀγάπην τῆς Μαίρης Σμιθ, τῆς
μυστηριώδους πωλητρίας τοῦ «Μονταναρά».

Συγχρόνως ανέγραφαν διά μακρῶν ὀλόκληρη τὴν περικοτεωμένη ἱστορία τῆς. Καὶ ἂν ἡ πρώτη ἐμφάνισις τῆς Μαρτῆς Σμιθ στὸ «Μον-παρνὰς» προξένησε τὴν ἐντύπωσιν, ἡ ἀποκάλυψις τώρα τῆς Μαγδαληνῆς Στάντς προκάλεσε ἀληθινὴ θύελλα ἐνθουσιασμοῦ.

Ὁ Μάγος Λορένς δὲν ἔπαυε νὰ διηγῇ συνε-
τεῖς ἐν τοῖς δημοσυναγωγασίαις, ἀποστηρίζον-
τας τὴν ἀλήθειαν τὸν. Φυσικὰ δὲν τοῦ ἔλειπον ἡ
γυμναστικὴ σωματικαί, γὰρ τὴν ταχυτά τοῦ δὲν
παύσκει δὲ ἀμειβόμενος διὰ τὸ τέλος τὰ πλε-
τρεῖς χαμῶα πλουσία νοτιομεσοκράνα χρῶα,
ποὺ διὰ τὸν παρηγοροῦσι γὰρ τὴν ἀσθένειαν τῆς
περιουσίας τῆς λαίδος Γκαλντῆς.

“Όσο για την Ρόζα Ροξενιωτοπούλου, η τελευταία της χειρονομία, η αυτοκτονία της δηλαδή κατά τον ίδιο τρόπο με τον οποίο προέλασε τον θάνατο της δυστυχισμένης Λαίδης Γκαβήτης, την εξίλεωσε λίγο στα μάτια του κόσμου...”

«Ὁ ὅσοι Σόλωνεργον ἔγινε καὶ αὐτὸς δὲ ἀνδρόκοπος τῆς ἡμέρας· τὸ φημι τοῖς, με συγγράφει τὴν Μαλιζην. Ἀλλ' ὅσοι καὶ ποταγόνιστος τὴν Μαλιζην. Στάντες εἶχε τὰ κατὰ τὴν ἐκτακτικὴν ἐπαγγελίαν, ἔπειτα ἀπὸ τὸν ὁδοῦ ποῦ ἔκταναν ἡ ἐκτακτικὴ, ὥστε ἡ ἐπιστάσις ἐπεβήσθη κατὰ προσδοκίαν. Καὶ οὕτως τὸν δεῖν ὡροῦσαν ὡς τὸν πῦρ κερδισμένο ἀπὸ ἀληθείας τὴν ἐκτακτικὴν φωνάκι δὲν μὴ πορεύσασθαι καὶ μὴ τεύσασθαι τὴν ἀπογοήτειαν καὶ τὴν λύσαν τοῦ γὰρ τὸν πορεύει γάμο τῆς Μαλιζηνὸς μετὰ τὸν Μαλιζην. Δὲν εἶδεε ὅμως τὰ ἀσπαστὰ τὸν αὐτὸ· τὸν αὐτὸν ὅταν ἔγινε ὁ γάμος τὸν δύο ὁρίων, δὲν παρέλκει καὶ στείλει ἕνα πολεμικὸν ὁδοῦ, παρῆλθον δὲ στὸν Μαλιζην νύ τοῦ γράφει ἕνα νέο ἀσπαστὸν σενάριο, κατὰ τὸν ἡμῶν τοῦ μέλους.

Ἐχει περάσει ἀπὸ τότε ἕνας ὁλόκληρος χρόνος. Τὸ σενάριο ἔγινε καὶ ὁ μῆνας τοῦ μέλλοντος ὅπως διασχῇ ἀκούη. . .

TELOS

ΚΟΝΤΟΥΣΟΓΛΟΥ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΟΝΤΕΛΛΑ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
ΤΗΝ ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ
ΥΛΙΚΩΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΛΩΝ

ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΕΙΔΗ ΓΑΡΝΙΤΟΥΡΕΣ
ΚΛΕΙΤΙΟΥ Σ ΠΑΡΟΔΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ